

Andet slutspil
MAPPE G'4: 16.sep 1994 ->

- A - Stormen på Studenterhuset d. 20. oktober 1993, kl.2.05.
- B - Aflytningen på Københavns Universitet: afsløring d. 12. november 1993
- C - Registrering af studenter v/ Politiets Efterretnings Tjeneste: afsløring d. 4. marts 1994.
- D - Start på domfældelser: - Allin sindssyg, Merlung-rapport pr. 12.sep 94
- Regnbue-aktivister skyldig i ulovlig våbenbesiddelse 15.sep 1994
- E - Opstart - igen: Afshoppet Mossad-agent bekræftiger: 11. oktober 1994

af

TERRORIST-REDE

PÅ

PET på vej med undersøgelse

*Borlingher
je 4. 3. 94*

Efterretninger: Justitsminister Erling Olsen (S) tager universitetssagen roligt.

Chefen for Politiets Efterretningstjeneste (PET), Birgitte Stampe, vil nu undersøge, hvad PET skulle bruge oplysninger om de studerende på Københavns Universitet til.

»Der var nok en grund til, at vi ville have dem. Men jeg kender den endnu ikke,« siger Birgitte Stampe.

Birgitte Stampe siger, at hun først for »meget nyligt« hørte om listerne fra Københavns Universitet med oplysninger om de studerende.

»Vi må undersøge, i hvilken periode PET har modtaget listerne og til hvilket formål. Jeg ved, hvem der har modtaget listerne hos PET, men

han er netop gået på pension og er på ferie.«
PETs øverste chef, justitsminister Erling Olsen (S), tager sagen roligt.

»Hvis PET endelig skulle bruge registre, så kunne det være for eksempel ved, at PET havde fornemmelsen af, at en person, der udgav sig for at være studerende, i virkeligheden var spion for et fremmed land. Og så kunne de selvfølgelig lige kigge efter, om han nu også studerede,« sagde Erling Olsen til

Nyhederne på TV 2 i aftes. Erling Olsen mener, at en god efterretningstjeneste samler efterretninger - herunder telefonbøger, medarbejderlister og så videre. Men har universitetet så fejlet? »Ikke umiddelbart, men det vil jo vise sig, når Registertilsynet ser på det.« *MeD/lang*

Studerende i chok

derende til PET. Og det er chokerende. Og siger Mikkel

AFLYTTET

Ekstra Bladet kan i dag afsløre, at ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen er blevet ulovligt aflyttet med en avanceret mikrofon under sin arbejds-telefon. Det skete i 1986 under det politiske slagsmål om hans udnævnelse. Daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen siger: - Det er logn. Side 4-5 og lederen side 2

Hold et telefonmøde, når I vil være flere på tråden samtidig.

Gammeltoft:

1993

**Ekstra
Bladet**

CHEFFREDAKTØRER SVEN OVE GADE (AOM)
BENT FALBERT (ANSV. EFTER PRESSELOVEN)
I REDAKTIONEN: RUD KOFOED, HANS LARSEN
REDAKTIONSCHEFER:
SØREN JAKOBSEN, MOGENS BILLE,
JAN JENSEN

HÅNDHUSPLADSEN 37
1795 KØBENHAVN V
TLF. 33 11 13 13
ÅRENE HELE DØGNET
(LUKKE) LØRDAG KL.
24 TIL SØNDAG KL. 13)
TLF. 33 14 10 00

NORDJYLLANDS-
REDAKTIONEN
Slotspladsen 2
8000 Ålborg
TLF. 98 16 80 00
TLFX 98 13 91 19

VESTJYLLANDS-
REDAKTIONEN
Torvet 16, 2
6700 Esbjerg
TLF. 75 13 05 11
TLFX 75 13 65 64

MIDTJYLLANDS-
REDAKTIONEN
Freløksvej 33
8000 Århus C
TLF. 86 13 27 44
TLFX 86 13 27 24

SYD- OG SØNDEN-
JYLL. REDAKTION
Blandgårdsvej 45
Erlise
7000 Fredericia
TLF. 75 04 03 11
TLFX 75 04 02 87

FYN
REDAKTIONEN
L. Dansstrødsvej 12
5000 Odense C
TLF. 66 11 01 11
TLFX 66 12 21 11

SJÆLLANDS
REDAKTIONEN
Ramshøved 6, 1.
4700 Næstved
TLF. 53 72 50 00
TLFX 56 77 22 67

Ekstra Bladets
Abonnementcenter
Svaning Kl. 7.30-12.00
Mandag-fredag
kl. 6.30-17.00
Lørdag kl. 6.30-12.00
Tel. 33 91 01 01

SANDHEDEN OG VIRKELIGHEDEN

EN KENDT amerikansk journalist, Tom Wicker, skrev engang: 'En journalist skal skrive, og hans avis skal trykke, hvad den ved'. Det er måske den vigtigste journalistiske regel, konstaterede Wicker, der i en årrække var chef for New York Times' kontor i Washington.

Ekstra Bladet forsøger dagligt at følge denne regel - også i november sidste år, da vi skrev om aflytningen af Folketingets ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen. Kilden var sekretariatschef, cand.jur. Lars-Erik Allin, der desuden var sikkerhedschef på Københavns Universitet, hvor aflytningen skulle være foregået, mens Gammeltoft-Hansen endnu var juridisk professor.

EKSTRA BLADETS afsløring vakte omgående stor opmærksomhed, statsministeren indkaldte til hastemøde, og det blev senere besluttet at lade statsadvokat Merlung lave en undersøgelse.

Ti måneder senere foreligger nu resultatet: Ombudsmanden blev ikke aflyttet, sekretariatschefen løj, og på basis af en lægeerklæring fra en psykiater konstaterer statsadvokaten, at Allin i en årrække har været psykisk syg og ikke er troværdig.

Forhåbentlig er Merlungs konklusion holdbar, i hvort fald har både

justitsminister, tv-stationer og den skrevne presse modtaget konklusionen som den skinbarlige sandhed i denne sag. Rent bortset fra det mere end betænkelige ved at offentliggøre psykiaterens vurdering, så må Ekstra Bladet naturligvis også tage statsadvokatens 'dom' til efterretning.

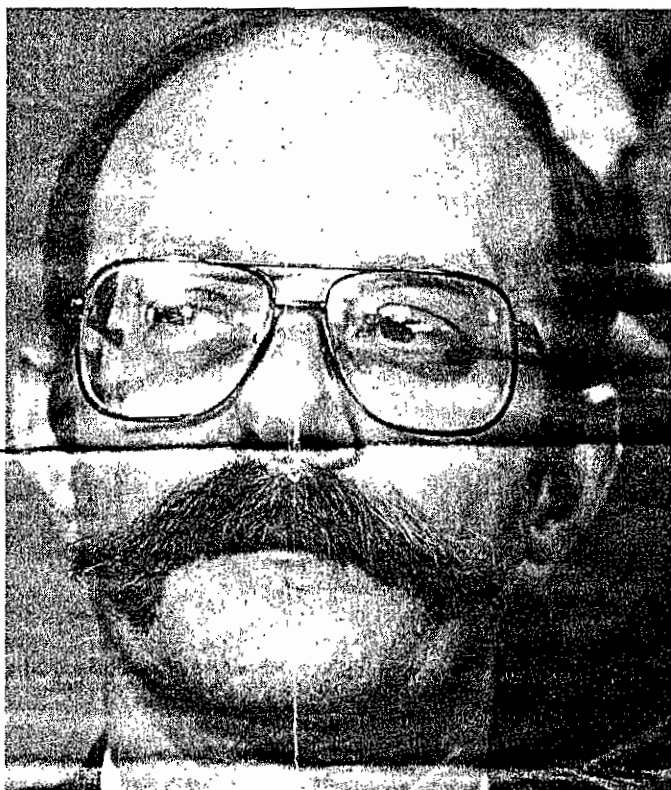
MEN UANSET om karakteristikken af Allin som løgner nu er den fulde sandhed eller ej, så ændrer det ikke på følgende kendsgerninger:

For det første var kilden til afsløringen en fremtrædende, centralt placeret emhedsmand.

For det andet svarede oplysningerne til, hvad Ekstra Bladet i øvrigt havde erfaret.

Det var da også en del af baggrunden for, at regeringen handlede så hurtigt. Man havde naturligvis en begrundet fornemmelse af, at Allins oplysninger var korrekte.

EKSTRA BLADET burde have haft flere kilder, vil en ng anden moralist utvivlsomt mene - altså i dag, hvor alle med Merlung-rapporten i hånden er specialister i denne sag. Men hvorfor? Allin var så centralt placeret, at der var al mulig grund til at tro, han talte sandt. Kravet til Ekstra Bladet var derfor indlysende: Vi må-

Københavns Universitets sikkerhedschef, cand.jur. Lars-Erik Allin, afslørede gennem Ekstra Bladet en fantastisk aflytningsaffære. Nu er han selv blevet klassificeret som fantastisk og en syg mand. (Foto: Tine Harden).

te bringe afsløringen.

Denne sag er netop et bevis på betydningen af en presse, der tør og vil skrive, hvad den erfarer. I det aktuelle tilfælde kom oplysningerne fra en så tilsyneladende troværdig person, at alt andet ville have været i strid med de forpligtelser, der følger af at være en avis, der ser kontrollen af magthaverne som noget altafgørende.

VIL EKSTRA BLADET gøre det samme igen? Rent bortset fra, at

historien næppe gentager sig, så giver svaret sig selv: Naturligvis. Vi skal og må skrive, hvad vi ved, og ikke mindst i sager, som berører sundheden i et demokrati. I virkelighedens verden er 'sandheden' langt mere broget, end de fleste mennesker bryder sig om at indrømme.

Op i pressen - den skrevne og den elektroniske - vrimer det med mennesker, der kun vil se 'sandheden', når den er i overensstemmelse med deres vante og nblle verdensbillede.

Læs artiklen side 10

Lars-Erik Allin - med rektor Ove Nathan ved sin side - under et pressemøde om aflytningsagen. Nu har Merlungs rapport karakteriseret Allin som mania-depressiv. Mange mennesker med denne sygdom er ikke selv klare over, at de er psykiisk syge. (Foto: Søren Jensen).

LARS-ERIK ALLIN ERKLÆRET SINDSSYG

Statsadvokat Erik Merlung konkluderer, at aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen var opspind

Juridisk konsulent Lars-Erik Allins afsløring i Ekstra Bladet af aflytningen på professor og senere ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet i 1986 afvises nu pure af statsadvokaten for Sjælland Erik Merlung.

Med baggrund i en speciallægerapport og et bilag fra rapporten fra 'Psykiatrisk Ordbrug' diagnosticeres hovedkilden til den sensationelle afsløring, Lars-Erik Allin, i rapporten som mania-depressiv. Konklusionen på den næsten 200 sider tykke redegørelse fra Erik Merlung lyder derfor:

På baggrund af de undersøgelser, der siden midten af december 1993 har været foretaget, er jeg nu i stand til at besvare spørgsmålet og svaret er:

Nej, det kan ikke antages, at der fandt en aflytning sted af professor Hans Gammeltoft-Hansen, som nævnt.

170 PERSONER AFHØRT

Dermed er der lagt låg på en af de største danske mediebagvænder i 1993 - med natlige krisemøder i Justitsministeriet, en nedlagt pebærsk ad-hoc (til særligt formål, red.) gruppe og et tv-dækket pressemøde på Københavns Universitet med Allin i hovedrollen.

Selve mikrofonen i Gammeltofts telefon, brevet til PET og den mystiske tele-

tekniker 'Thomsen' blev aldrig fundet - endsiige sandsynliggjort - under afhøringerne. Merlung har ehhørt 170 personer. Ud over Allin selv, også Allins familie og venner, adspide major Jørgen Hansens enke, nuværende og tidligere chefer og medarbejdere i efterretningstjenesterne og ombudsmanden selv plus talrige andre.

Erik Merlung, der gør sig meget umage for at præcisere, at især PET og FE har været meget hjælpsomme og ingen hindringer stillet i vejen, konkluderer videre:

På et sent tidspunkt i undersøgelsen - i juli 1994 - blev det ved en speciallægeerklæring konstateret, at Allin er, og gennem en år-række har været, psykiisk syg ...

Allin (har) i den sidste fase af afhøringen af ham - efter at hans sygdom var blevet erkendt - på det direkte og enkle spørgsmål, om hvorvidt hans historie om aflytningen alene har fundet sted i hans fantasi, svaret, at det kan han hverken be- eller afkræfte. Han har ikke brugt ordene 'Min historie er opspind', men efter min opfattelse er det efter alt foreliggende rimeligt at give hans udsagn denne betyngning.

LETTET

Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen siger til Ekstra Bladet, at han har taget Merlungs rapport til efterretning:

- Og så er jeg selvfølgelig lettet. Nu kan jeg lægge det bag mig.

Justitsminister Erling Olsen udviste åndsnærværelse og mod, da Allin trådte frem i Ekstra Bladet i november '93, og bebudede straks en tilbundsående undersøgelse - ikke mindst fordi den juridiske konsulent af universitetets daværende ledelse blev betragtet som en seriøs person. Erling Olsen udtrykte i går tilfredshed med forløbet.

- At tage den slags sager op, er en af pressens opgaver, og det er jeg glad for. Det blev gjort i god tro, men jeg er lige så tilfreds med, at aflytningen viser sig ikke at have fundet sted. Det, der er sket nu, er en personlig tragedie. Men det var vigtigt, at beskyldningerne blev fulgt op. Blandt andet mente jeg selv på grund af min selvagtelse, at jeg måske kunne være blevet aflyttet. Det er vigtigt - en naturlig funktion - i et samfund som vores, hvor mange råber op om politistat, at anklager på det niveau gør det til en pligt, at vi tager det alvorligt.

Siger justitsministeren, der mener, at Erik Merlung har gjort et betryllet stykke arbejde, også selv om det luger som i rapporten om 18. maj, er en af systemets egne, der var sat på opgaven.

USANDHEDER

Merlungs rapport offentliggør hovedparten af Allins

udtalelser under afhøringerne. Enkelte navne er sløret og enkelt: detaljer udelukket af personlige årsager. Der er i rapporten ikke udskriften af andre afhøringer. Ifølge Erling Olsen var det ubehageligt men uundgåeligt at offentliggøre Allins udsagn, fordi Allin spillede en så afgørende rolle.

I sin meget logisk opbyggede rapport, der centrerer om otte konkrete punkter, mener statsadvokaten at kunne konkludere, at Allin ved flere lejligheder direkte har løjet. Blandt andet om sit forhold til manden, der lækkede oplysningen om aflytningen på kontoret, major Jørgen Hansen.

En anden detalje, som Merlung lægger stor vægt på, fordi den kunne være med til at sandsynliggøre Allins forklaring, er den 'anden' aflytning, som ifølge Allins udsagn og med billedokumentation af 'dimsten' fandt sted i våbenhandler Ole Mortensen's forretning i København.

Under Merlungs afhøring af Ole Mortensen indrømmer våbenhandleren direkte, at Allin aldrig - som påstået - overværede fjernelsen af den mikrofon. Våbenhandleren beretter, at mikrofonen stammer fra en anden ven. Mortensen indrømmer også, at han og Allin ved et møde i en havn i Nordsjælland i foråret '94 - altså imens Merlungs undersøgelser var i fuld gang - aftalte at holde tæet om denne usandhed.

Allin selv har over for statsadvokaten under en senere afhøring tilkendegivet, mens hans juridiske bisidder Søren Juul var tilstede, at der 'var noget værre rod' omkring den anden aflytning.

Usandhederne omkring aflytningen af Ole Mortensen har ifølge Merlungs konklusion været afgørende for den totale affærdigelse af hele Allins historie.

Det var i går herved muligt at få en kommentar fra Allin, der siden er fyret fra universitetet og nu sygemeldt, eller fra Erik Merlung, der er taget på ferie.

AF JEPPE JUHL

16.9.92

Erik Allin vedgår nu, at meget af det, han sagde sidste år, er "sludder og vrøvl."

Arkivfoto:Sleen Wrem

Aflytning var opspind

ELD BROKSØ

I en 88 sider lang undersøgelsesrapport plus bilag stempler statsadvokat Erik Merlung en omdiskuteret aflytningssag som pure opspind og et resultat af en syg mands tanke-spind.

Den tidligere sekretariatschef på Københavns Universitet, Erik Allin, påstod i november 1993, at ombudsmanden, Hans Gammeltoft-Hansens, telefon var blevet aflyttet i 1986, og det vakte stor opstandelse, da historien kom frem i Ekstra Bladet.

Man lugtede eo skandale: Samtidig med en hed udlændingebat i 1986 stødte den daværende professor Hans Gammeltoft-Hansens kandidatur til posten som ombudsmand på modstand fra blandt andre daværende justitsminister, Erik Ninn Hansen (K). Gammeltoft-Hansen er tidligere formand for Flygtningehjæl-

pen.

Ekstra Bladet påpegede, at to personer havde fjernet aflytningstudstyr fra Gammeltoft-Hansens kontor i Sankt Peders Stræde 5 i København. Udstyret blev i en kuvert sendt til Politiets Efterretningstjeneste med beskeden: "Tak for lån".

Sekretariatschef, hjemmeforsvarsmænd Lars-Erik Allin, der i øvrigt blev afskediget under sagen, forklarede, at han med en stadig ukendt teletekniker "Thomsen" havde fjernet udstyret.

I betragtning af sagens alvor blev en følgegruppe med fem politikere udpeget til at følge statsadvokatens undersøgelse, som begyndte i december 1993. Erik Merlung fik dertil fire hjælpere, og 170 mennesker er nu afhørt.

Psykisk syg

Statsadvokaten paller Lars-Erik Allins forklaringer fra hinanden som løgn. Og en speciallæge har konstateret, at Allin siden 1980 har lidt af en manio-depres-

siv psykose.

»Det er nærliggende at antage, at sygdommen har relevans for såvel indholdet i, som fremkomsten af hans (Allins) historie om aflytningen,« skriver Erik Merlung.

Allin vedgår til slut i rapporten, at meget af det, han har sagt, er "sludder og vrøvl." Han kan ikke huske, hvor han har "smurt fedt på" i tidligere afhøringer. Og han vil hverken be- eller afkræfte tidligere udsagn eller om historien kun har fundet sted i hans bevidsthed.

»Jeg kan ikke finde ud af det - jeg har været syg - det har jeg erkendt i dag. Mere syg end jeg var klar over,« siger han i rapporten.

Det har ikke været muligt at træffe Allin for en kommentar. Han fratræder fra Københavns Universitet per 1. oktober som praksis har han ikke arbejdet der siden julen 1993.

Hænger ikke sammen

Flere ting i Allins historie hænger ikke sammen.

● Allin hævder, at han fik et tip om aflytningen gennem en major Jørgen Hansen på en skydbane hos Sjællandske Skydeselskab i 1986. Han syntes sagen var for skrap og fjernede mikrofonen. Men skydeselskabet blev nedlagt i 1984.

● Allin forsynede Ekstra Bladet med et foto - påstået taget i 1986. Her skød majoreren sammen med en mand og kvinde, som Allin hævdede ikke at kende. Men parret var Allins venner, som havde givet Allin fotoet - der i øvrigt var taget i 1984.

● Allin har manipuleret med beviserne,« konkluderer Erik Merlung.

● Modsat Allins påstande har major Hansen aldrig haft tæt kontakt med Forsvarets Efterretningstjeneste.

Ifølge undersøgelsen peges mist på st. Forsvarets og Forsvarets Efterretningstjenester har været involveret i aflytningssagen.

Tilfreds ombudsmand

»Jeg er tilfreds med un-

dersøgelsen og lettet over, at jeg kan lægge det bag mig. Jeg lægger til grund som Merlung, at min telefon ikke har været aflyttet,« siger Hans Gammeltoft-Hansen.

Ebbe Strange, SF's medlem af følgegruppen, er også overbevist om, at Allin har opfundet sagen.

»Men jeg drager ikke den vidtgående konklusion, at Gammeltoft-Hansen slet ikke har været aflyttet. Det har man ikke bevist - og det var Merlung enig med mig i på vores sidste møde,« siger hun.

Gammeltoft og en medarbejder har før følt sig aflyttet - uden det kunne bevises. Det har ikke været muligt at få en kommentar fra Erik Merlung for en kommentar.

»Undersøgelsen viser, at vi tager beskyttelsen af grundlovens frihedsrettigheder alvorligt,« siger justitsminister Erling Olsen (S) som mener, at sagen er slut nu.

INDLAND
Sagen om aflytning af Hans Gammeltoft-Hansens telefon på Københavns Universitet er pure opspind, fastslår statsadvokat Erik Merlung.
LÆS I SEKTION SIDE 4
LEDER I SEKTION SIDE 8

Leder, Jyllandsposten 16.9.1994

Bevis og overbevisning

OM fjorten dage får cand. jur. Lars-Erik Allin ikke mere løn som forskyldt fra Københavns Universitet. Han var rektors juridiske rådgiver og bruger af skæg og blå briller.

For knap et år siden påstod han som en fædrelandets forsvarer, at han og den ufindbare teletekniker Thomsen havde demonteret en af de evigt tikkende bomber, et aflytningsudstyr i professor Gammeltoft-Hansens telefon. Det skete, da samme hædersmand var udnævnt til Folketingets ombudsmand.

Juristen Gammeltoft-Hansen er fagligt uklanderlig, men han var susppekt blandt dem, der syntes, han var et nummer for flygtningevenlig. Bag telefonaflytningen kunne man altså ane en politisk blikkenslagerbande i Sct. Peders Stræde.

Politisk mad for Mons.

Da aflytningsgassen sivede ud af hørerøret, sagde Allin, at han igennem år til Politiets Efterretningstjenste havde udleveret universitetets navne- og adressefortegnelse over studerende. Til fædrelandets gavn forstås, og – viser det sig nu – under personlig indsats, tab af indtægt.

Aflytningshistorien trommede regeringen sammen en anden dag end tirsdag. Justitsministeren fik pålagt at opklare aflytningssagen. Det overlod han til statsadvokat Erik Merlung, som på grund af sagens mulige

parlamentariske konsekvenser fik hægtet et skok mundkurvbundne parlamentarikere på som kontrollanter.

Merlung har talt.

Telefonaflytningen af Gammeltoft-Hansen kan ikke bevises.

Juristen Allin har under afhøringer ikke brugt ordene »Min historie er opspind.« Men han har sagt, at han »hverken kan bekræfte eller afkræfte, at historien om aflytningen alene har fundet sted i hans fantasi.« Én gang jurist altid forsigtig i ordvalg! Merlung er overbevist om, at aflytningshistorien er opspind.

Uden ordentligt bevis er enhver frit stillet til at sige, som ombudsmand Gammeltoft-Hansen gjorde straks: »Allin er en helt« – eller at sige – et fjols.

Dette folkelige kraftudtryk kan hente støtte i en psykiatrisk erklæring om, at Allin »var psykisk syg.« Og 1. oktober er han altså relegeret fra Københavns Universitets lønningssliste.

Justitsminister Erling Olsen er – lige før valget – tilfreds med udfaldet. »Vi tager beskyttelsen af grundlovens frihedsrettigheder alvorligt,« siger han.

Det gør vi andre også.

Allin har stadig ret til at sige hvad som helst under ansvar for domstolene. Men hvem gider høre mere?

Berlingske Tidende 16.9.1994

Sammenfatning af statsadvokat Erik Merlungs undersøgelse

Dokumentation

Kommissoriet for den af mig foretagne undersøgelse stiller i første række spørgsmålet, om der i efteråret 1986 fandt en aflytning sted af daværende professor Hans Gammeltoft-Hansen på dennes kontor Sct. Pederstræde nr. 5.

På baggrund af de undersøgelser, der siden midten af december 1993 har været foretaget, er jeg nu i stand til at besvare spørgsmålet og svaret er: Nej, det kan ikke antages, at der fandt en aflytning sted af professor Hans Gammeltoft-Hansen som nævnt.

Den primære kilde til Ekstra Bladets historie var sekretariatschef ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, ihvert-

fald for så vidt angår historiens centrale dele, hvilke er den ulovlige aflytning og omstændighederne, hvorunder denne blev bragt til ophør.

Allins historie er først givet til de 2 journalister, som senere lægger navn til artiklerne, da Ekstra Bladet med start den 12. november 1993 begynder at skrive om sagen. Senere er Allins historie i skriftlig form afleveret til daværende rektor på Københavns Universitet, Ove Nathan.

Den foretagne undersøgelse yder ikke Allins historie hverken generelt eller blot punktvis sandsynliggørelse.

Herudover må det imidlertid konstateres, at undersøgelsen på flere punkter direkte har godtgjort, at Allins beretning er usand.

På et sent tidspunkt i undersøgelsen - i juli 1994 - blev det ved en speciallægerkendelse konstateret, at Allin er og gennem en årrække har været psykisk syg. Den nærmere karakter af hans psykiske lidelse gør det endvidere særdeles nærliggende at antage, at sygdommen har relevans for såvel indholdet i, som fremkomsten af hans historie om aflytningen.

Når erkendelsen af Allin som en syg mand lægges sammen med det ovennævnte, hvorefter undersøgelsen ikke kan støtte troværdigheden af hans historie, tværtimod, bliver der intet substantielt tilbage, der taler for, at en aflytning skulle have fundet sted. Det bemærkes herved, at undersøgelsen heller ikke løvrigt eller i andre sammenhænge har frembragt oplysninger, der taler for, at en aflytning har

fundet sted. Som det mere detaljeret findes beskrevet i kapitel 5, har Allin i den sidste fase af afhøringen af ham - efter at hans sygdom var blevet erkendt - på det direkte og enkle spørgsmål, om hvorvidt hans historie om aflytningen alene har fundet sted i hans fantasi, svaret, at det kan han hverken be- eller alkræfte. Han har ikke brugt ordene: »Min historie er opspind«, men efter min opfattelse er det efter alt foreliggende rimeligt at give hans udsagn denne mening.

I forbindelse med Allins udtalelse om hverken at kunne be- eller alkræfte, at hans historie kun er fantasi, blev han spurgt, om dette svar var ensbetydende med, at han ikke ønskede at udtale sig yderligere om historien. Dette spørgsmål blev ubesvaret, hvilket jeg naturligvis

måtte tage til efterretning som udtryk for, at han ikke ville besvare yderligere spørgsmål om selve historien, og selvom det betød, at en række spørgsmål fra min side blev afskåret.

Med det her sagte er kommissoriet opfyldt, og besvarelsen af dets 2. led: hvem der i givet fald stod bag aflytningen, bortfaldet.

Den foretagne undersøgelse har imidlertid gjort det muligt for mig at tilføje, at intet i undersøgelsen antyder, at nogen af de to efterretningstjenester, Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste, eller Københavns Politis Sikkerhedsafdeling har været impliceret i en ulovlig aflytning af daværende professor Hans Gammeltoft-Hansen.

Rektor angriber pressen

Reaktioner: Københavns Universitets rektor, Kjeld Møllgård, mener, at pressen har optrådt kritisabelt i forbindelse med den påståede aflytningssag på universitetet. Ekstra Bladets chefredaktør afviser kritikken.

AF MORTEN PIHL

Rektor ved Københavns Universitet, Kjeld Møllgård, angriber nu dele af pressen for dens håndtering af den påståede aflytning af professor, dr. jur. Hans Gammeltoft-Hansen.

Han mener, at det bør give anledning til selvtransagelse i journalistkredse, at statsadvokat Erik Merlung nu fastslår, at historien kun har eksisteret inde i hovedet på en psykisk syg mand, Lars-Erik Allin, der var kilden til Ekstra Bladets »kioskbasker«.

»Jeg er glad for, at aflytningen ikke har fundet sted, men journalister burde måske spekulere over deres brug af kilder, og hvordan de er. Jeg forstår ikke, at journalister hopper på en sådan historie, der er baseret på én kilde

Gammeltoft-Hansen anede ikke, at Allin var psykisk syg. Foto: Jan Jørgensen

uden nogen form for verifikation,« siger rektor Kjeld Møllgård.

Ekstra Bladets chefredaktør, Bent Falbert, afviser angrebet:

»Jeg har ikke røde ører. Når man får at vide af rektors høje hånd, at der har fundet aflytning sted af den senere ombudsmand, må det være enhver journalists opgave at

undersøge sagen og bringe den frem.

Det gjorde vi så godt, det kunne lade sig gøre. Hvis Møllgård mener, at den ledende embedsmænd hos rektor typisk er en type, man ikke kan stole på, synes jeg, at rektor har et problem.«

Stolede på Allins oplysninger

Journalist Anders-Peter Mathiasen, der var en af journalisterne bag Ekstra Bladets historie, fastholder, at det var rigtigt at bringe historien og noterer, at såvel daværende rektor Ove Nathan som regeringen tog oplysningerne meget alvorligt.

»Vi lavede undersøgelser, som gjorde, at vi stolede på Allins oplysninger,« siger han.

Justitsminister Erling Olsen (S) siger, at sagen bekymrede mange, og at det var vigtigt, at den blev undersøgt. Han vil ikke kritisere de journalister, der bragte historien: »Undersøgelsen har forhindret enhver mytedannelse.«

Folketingets Ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen, der stod frem på pressemødet i november sidste år, hvor Allin fortalte offentligheden sin historie, siger, at han ikke anede, at

Allin var en psykisk syg mand. »Jeg havde spurgt mig for, om man kunne forestille sig, at der lå noget bag historien, men det kunne de, jeg spurgte, ikke,« siger han.

Chefredaktør Bent Falbert siger, at rektor Ove Nathan og Gammeltoft-Hansen næppe havde stillet op på pressemødet, hvis de ikke troede på Allins historie.

»De, jeg spurgte, havde aldrig mærket noget til, at han var syg, så dengang var jeg tilbøjelig til at tro, at det mest sandsynlige var, at der var et eller andet i det,« siger Gammeltoft-Hansen, det er lettet over Merlungs konklusion.

Ingen kommentarer

Rektor Ove Nathan ønsker ikke at kommentere historien.

Det er ikke lykkedes at få en kommentar fra Lars-Erik Allin, men han ville næppe have udtalt sig. Til Merlung har han sagt, at han i dag nærer dyb afsky for og nægter at tale med journalister: »Det har historien lært mig.«

Rektor Kjeld Møllgård oplyser, at Allin indtil i sidste uge har udført opgaver for universitetet hjemmefra og fra-træder pr. 1. oktober efter gensidig aftale.

Der er lettelse over, at aflytningssagen er endt som en syg mands legen »skæg og blå briller«. Foto: Jan Jørgensen

Aflytningsaffære var opspind

Rapport: Statsadvokat Erik Merlung har ikke fundet bevis for den fantastiske historie om, at den senere ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen, blev aflyttet i 1986. Det er en syg mands fantasi-historie, mener han.

Af MORTEN PHILIPSEN

Historien om den påståede aflytning af professor, dr. jur. Hans Gammeltoft-Hansen på Københavns Universitet i 1986 blev fustet i en syg mands sind. Den var fantasi, opspind fra ende til anden.

Det konkluderer statsadvokaten for Sjælland Erik Merlung, i sin rapport om den påståede aflytning som Lars-Erik Allin, passioneret hjemmeværnsmand og juridisk rådgiver for daværende rektor Ove Nathan, stod frem og offentliggjorde i november sidste år.

Statsadvokaten fastslår, at han ikke har kunnet finde beviser, der blot sandsynliggør Allins historie. Tværtimod kan han godtgøre, at historien på flere punkter er direkte usand.

Da det samtidig er blevet konstateret under efterforskningen, hvor 170 personer er blevet afhørt, at Allin har været psykisk syg siden 1980, finder Erik Merlung intet be- læg for, at aflytningen har fundet sted.

Hverken ja eller nej

Under den sidste afhøring af Allin 4. august betonedede Merlung, at det var en ærlig sag at tilstå, hvis historien var fustet i en syg mands sind. Han spurgte derfor Allin, om aflytningen alene har fundet sted i hans fantasi.

Allin svarede, at det kunne han hverken be- eller afkræfte.

»Han har ikke brugt ordene: »Min historie er opspind«, men efter min opfattelse er

det efter alt foreliggende rimeligt at give hans udsagn denne mening,« konkluderer statsadvokaten i sin rapport.

Ifølge rapporten konstaterede speciallæge i psykiatri, Mikkel Hermann, i juli, at Allin siden 1980 har lidt af en såkaldt bipolar manio depressiv psykose, der viser sig ved humorsvingninger og årlige depressioner af måneders varighed.

Derudover har han haft tre-fire maniske faser, hvor han bl.a. har været hyperaktiv, kreativ og indblandende.

Da historien ifølge Merlung er opspind, betragter han anden del af sin opgave - hvem der i givet fald stod bag aflytningen - som bortfaldet. Han mener dog ikke, at noget i undersøgelsen antyder, at hverken Politiets Efterretningstjeneste (PET), Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) eller Københavns Politis sikkerhedsafdeling har været indblandet i en ulovlig aflytning af den senere ombudsmand.

Som udgangspunkt for sin

Lars-Erik Allin opfandt selv historien. Foto: Jan Jørgensen

efterforskning har statsadvokaten brugt Ekstra Bladets artikel 12. november sidste år, der startede sagen, samt Allins skriftlige redegørelse til rektor Ove Nathan. Allin var den anonyme kilde til Ekstra Bladets historie og stod

senere frem på et pressemøde.

Han forklarede, at han i forsommeren 1986 under en skydeøvelse af nu afdøde major af reserven, Jørgen Hansen, der var tilknyttet FE, fik aflyttet. Allin fik et telefonnummer og en identifikationskode, som han kunne bruge, hvis han ville gøre noget ved sagen.

Han frygtede, at det var en fælde, fordi han var blevet bedt om at være særlig sagkyndig for en advokat i en straffesag mod våbenhandler Ole Mortensen, som var blevet aflyttet.

Han afventede derfor situationen.

Da det i august-september 1986 gik op for Allin, at Gammeltoft-Hansen var kandidat til posten som Folketingets Ombudsmand, og aviserne begyndte at skrive om den borgerlige regerings modstand mod Gammeltoft-Hansen, kontaktede Allin en tele- tekniker ved navn Thomsen. De mødtes senere på aftenen, brød ind i Gammeltoft-Han-

sens kontor på universitetet i Sct. Pederstræde, hvor Thomsen afmonterede lyttegrejet i telefonen, som de bagefter sendte i en kuvert til PET med udklippede avisbogstaver »Tak for lån«.

Allin, der under afhøringen har fortalt, at »hjemmeværnet blev en substitut for drengedømmen«, og at hans »hjerter hang ved forsvarets«, har under afhøringen, der er gengivet i rapporten, ændret forklaring på adskillige punkter og givet supplerende oplysninger.

Otte spørgsmål

Men ingen af de otte spørgsmål, Merlung har fundet det væsentligt at få besvaret, har kunnet underbygge Allins historie. Tværtimod.

● Ingen har f.eks. kunnet bekræfte, at der foregik skydeøvelser i forsommeren 1986, hvor Allin mødte major Jørgen Hansen. De sluttede ifølge vidner i 1984.

● Under afhøringen har Allin hævdet, at viceskolein-

spektor Jørgen Hansen reelt var afdelingschef i FE og kunne træffes på Kastellet hver formiddag. Passer ikke, han var reserveofficer ved Østre Landsdels Kommando i Ringsted og fungerede som kontræfterretningsofficer, fastslår Merlung.

● Allin har forklaret, at han i efteråret 1985 havde været med til at fjerne aflytningsudstyr fra våbenhandler Ole Mortensens telefon i forretningen på Gl. Torv. En historie, som Ole Mortensen tidligere har bekræftet. Var denne historie sand, ville det ifølge Merlung støtte Allins forklaring om aflytningen af Gammeltoft-Hansen. Men Ole Mortensen har under afhøringen erkendt, at historien var usand, men at han havde aftalt med Allin at fastholde den.

● Allins motiv til at fjerne aflytningsgrejet var avissskrivelser i september-oktober om modstand mod Gammeltoft-Hansen som ombudsmand. Merlung konstaterer, at Gammeltoft-Hansen første

gang nævnes som kandidat 1. november.

● Undersøgelsen har dokumenteret, at den senere retschef hos ombudsmanden, Jens Møller, over for Gammeltoft-Hansen folte sig aflyttet, da han omkring årsskiftet 1986-87 droftede ansættelse hos ombudsmanden. Men der er ingen tids- eller stedmæssig sammenhæng mellem det og Allins påstand om, at han i begyndelsen af oktober fjerne aflytningsgrej på universitetet, konstaterer Merlung.

● Han fastslår endelig, at brevet »Tak for lån« og aflytningsudstyret ikke er modtaget hos PET, hvor personalet ville have husket en sådan postforsendelse. Den var gået direkte til chefen. Samtidig anker Allins beskrivelse af aflytningsgrejet gammeldags i forhold til det, PET brogte på det tidspunkt. Og Allins beskrivelse af pejledstyret, som Thomsen brugte til at finde aflytningsudstyret, »ligger fjært fra den virkelighed, jeg fik forevist og demonstreret hos FE,« skriver Merlung.

Gammeltoft-Hansen blev aldrig aflyttet

Efter at have afhørt 170 personer konkluderer Statsadvokaten, at aflytningssag på Københavns Universitet var opspind, som Lars-Erik Allin fandt på

AF MADS LANGE

Statsadvokat Erik Merlung mener ikke, at aflytningen af ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen har fundet sted. Historien er opspind og

noget Københavns Universitets tidligere sekretariatschef Lars-Erik Allin har fundet på.

Det er konklusionen på hans rapport, hvori det blandt andet hedder:

»Den foretagne undersøgelse yder ikke Allins historie hverken generelt eller blot punktvis sandsynliggørelse. Herudover må det imidlertid konstateres, at undersøgelsen direkte har godtgjort, at Allins beretning er usand«.

I juli 1994 blev det ved en speciallægeerklæring konstateret, at Lars-Erik Allin siden 1980 har været psykisk syg, fremgår det af rapporten.

Merlung mener, at Allins sygdom er en af årsagerne til, at han fandt på historien om aflytningen.

I den sidste fase af afhøringerne, efter at Merlung var blevet klar over Allins sygdom, spurgte Merlung direkte Allin, om hans historie om aflytningen alene havde fundet sted i hans fantasi. Allin svarede, at det kunne han hverken be- eller afkræfte. Til det skriver Merlung:

»Han har ikke brugt ordene: 'Min historie er opspind', men efter min opfattelse er det efter alt foreliggende rimeligt at give hans udsagn denne mening«.

Rektor Kjeld Mølgaard fra Københavns Universitet bekræfter, at Lars-Erik Allin har haft den karakter, der står beskrevet i rapporten. På spørgsmålet om hvorfor det ikke blev opdaget tidligere siger han:

»Grænsen mellem en sygdom og et personlighedstræk er flydende, og i det øjeblik man har gået op og ned ad ham i mange år, som min forgænger (Ove Nathan, red.) har, så er det sværere at få øje på«.

Justitsminister Erling Olsen siger ifølge Ritzau, at der er tale om en meget udførlig og grundig undersøgelse af de

påstande om en aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen, som blev bragt til torvs.

»Jeg er glad for beretningen og dens konklusioner«, siger Erling Olsen.

Statsadvokat Erik Merlung har siden december 1993 afhørt 170 mennesker. Rapporten genemhuller på en række punkter Allins forklaring til daværende rektor Ove Nathan fra den 25 november 1993. Allin forklarede dengang at han i forsommeren 1986 på en skydebane fik fortalt historien om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansens telefon af den nu afdøde Jørgen Hansen. Merlung konsta-

terer, at skydebanen blev lukket i 1984, og at Jørgen Hansen ikke havde den forbindelse til efterretningsvæsenet, som Allin har beskrevet.

Merlung konkluderer videre, da intet tyder på, at der har fundet en aflytning sted, at hverken Politiets Efterretningstjeneste, Forsvarets Efterretningstjeneste eller Københavns Politis Sikkerhedsafdeling kan have været involveret i aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen.

Merlung tilføjer, at undersøgelsen heller ikke isvrigt har frembagt oplysninger, der taler for at en aflytning har fundet sted.

Aflytning

Løder 1994
Truf 17.11.94

STATSADVOKAT ERIK MERLUNG er taget på ferie, vel sagtens for at fejre, at han efter en længere ørkenvandring nu kan vende tilbage til et normalt liv. Fridagene skal være barm vel undt.

Merlung har i næsten ti måneder arbejdet på den mest utaknemmelige opgave af alle, nemlig med at finde ud af, om Folketingets senere ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen fik sin telefon aflyttet, da han for otte år siden arbejdede på Københavns Universitet. Svaret er nu kendt af alle: Det taler intet for og meget imod. Aflytningen står tilbage som et postulat fostret af et menneske, der havde været manio-depressiv gennem tretten år, da han fortalte om den.

I slutningen af november sidste år stod Erik Merlung med én eneste indgang til den utrolige historie: Universitetets juridiske konsulent Lars-Erik Allin, der var trådt frem som kilde til *Ekstra Bladets* historie godt fjorten dage forinden. Som bipersoner indgik en ukendt teletekniker, en våbenhandler og en nedsd major. Dette spinkle materiale har statsadvokaten bygget ud, så hans beretning til justitsministeren nu er funderet i samtaler med i alt 170 personer.

Længe før det kom så vidt, var andre godt i gang med at bygge historien ud. Det var kun naturligt, for pressen stod her med et muligt dansk Watergate. Intet eller kun meget lidt blev forsømt.

Allerede dagen efter at Lars-Eriks Allin på et prossemøde på universitetet havde gjort sin moustache til Danmarks kendteste, kunne *Politiken* for eksempel oplyse, at det var så godt som sikkert, at Hans Gammeltoft-Hansens telefonsamtaler var blevet opsnappet af en radiomodtager i klokketårnet på Sankt Petri Kirke, få hundrede meter fra professorens kontor. Samme avis satte en transoceanisk research i gang for at finde den gådefulde teletekniker Thomsen, der ifølge Allin havde stået for den afgørende del af operationen ved at afsøge Gammeltofts kontor med en radioscanner, der til sidst havde afsløret en lille flad dims i telefonen.

SKIFTENDE TEORIER om bagmænd fyldte aviserne, *Ekstra Bladet* kunne 2. december levere den mest kontroversielle ved at tage »danske øvrigheds-personer samt en række mennesker, der har præsenteret sig som tidligere agenter for PET og Forarets Efterretningstjeneste« til indtægt for, at det nok kunne betale sig at søge videre hos israelske Mossad. Motivet var der også mange gode bud på, for Lars-Erik Allins eget forslag var faldet i og med, at Hans Gammeltoft-Hansen ikke var på tale som ombudsmand på det tidspunkt, hvor den daværende regerings modstand mod at lade ham få jobbet angiveligt fik Allin til at tage af-fære. Ud over Mossad-vinklen, der hyggede på, at Gammeltoft gik ind for automatisk asyl til statsløse palæstinensere, havde manden desuden været med til at indskrænke politiets adgang til at aflytte rum, og den senere ombudsmand havde også været en drivende kraft, da strafforetspleje-udvalget havde afvist at lette politiets arbejde med at varetægtsfængsle BZere.

Nå, vi var nu heller ikke selv for gode, al den stund, at alle de nævnte teorier vil være kendt af de, der fulgte 'sagen' i *Information*. Men da det nu tydeligvis står klart, at ombudsmanden ikke har været aflyttet, er det også blevet sidste udkald for at beskæftige sig med den forgangne vinters presse-mani, så lad os da bare fortælle, at et anonymt brev med et kryptisk tip fik herværende dagblad til at kontakte alle sine abonnenter på Bornholm (det var sendt fra Rønne). Dette for-gæves forsøg på at få et forspring kom vist nok et par dage efter, at fem medarbejdere på et møde i den særlige aflytnings-redaktion havde været ganske få centimeter fra at vove det ene øje og rydde forsiden med overskriften HER ER THOMSEN. Vi var ikke rigtig stolte ved, at historien i givet fald skulle bygge på, at manden udtrykkeligt *benægtede*, at det forholdt sig sådan (og netop derfor blev den da heller ikke hverken skrevet eller trykt i sidste ende), men hvis man nu sammenligner med, hvad han siger det sted på båndet, så er han sgu da ikke troværdig, vel? – og her viser han åbenlyst, at han ved mere, end han vil ud med. Og så videre...

SÅDAN MÅ DET VÆRE, når en så godt som samlet Presse slås om forspringet i en sag, der kan være den største i flere år. Det vigtige består i at holde hovedet koldt samtidig, og det var offentligheden nok bedre til end pressen. Endelig gælder det, at lettelsen over Erik Merlungs kirkelister ikke må gøre os så man for evigt udelukket, at disse kere i fremtrædende positioner får deres telefoner aflyttet. Hvis det sker, er ingen blevet klogere af tragikomikken. mars

Aktivister fra Studenterhuset:

Dømt på TV-indslag

Trods mangel på beviser er to medlemmer af Regnbuen blevet idømt bødestraf for ulovlig våbenbesiddelse: Otte kobelstykker og et jernrør i et skab.

AF Michael Voss

Mandag den 12. september markeredes dermed den foreløbige afslutning på den såkaldte terrorist-sag fra Studenterhuset i København med en dom i Københavns Byret.

En sen aften i oktober 1993 stormede bevåbnede betjente mod hunde Studenterhuset og gennemførte en ransagning af bygningen. Af belastende materiale fandt de otte kabelstykker og et jernrør i et skab.

Dagen efter udkom Ekstra Bladet med overskriften Terroristrede på forsiden. Listen over løgnagtigheder i artiklerne har vi tidligere gennemgået i *Den røde tråd*.

Den øvrige presse fulgte trop i lidt afslæmpet forin. Ove Nathan, der havde anmodet om ransagningen, optrådte i medierne "dybt rystet", og han lukke-

de øjeblikkelig Studenterhuset. Også Studenterrådet blev blæst omkuld af medie-stormen.

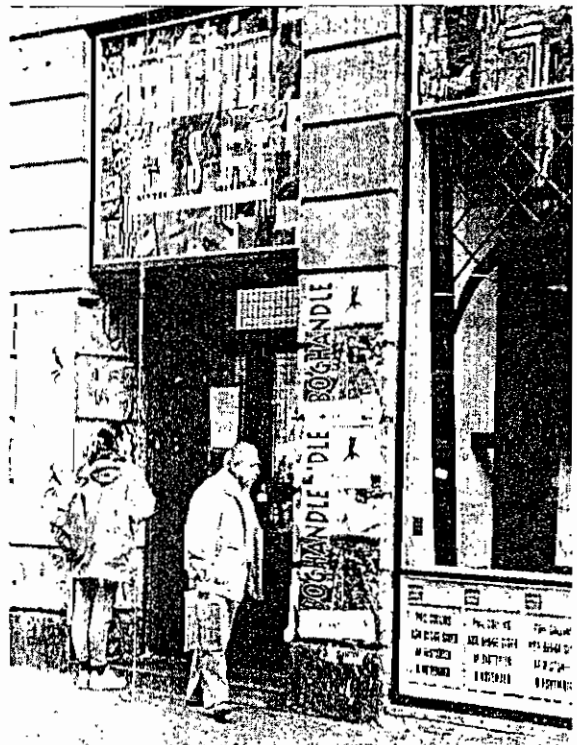
Nægter sig skyldige

Et lille år efter, mandag den 5. september, behandlede Københavns Byret den eneste anklage, politiet kunne fabricere på grundlag af terrorist-aktionen. To medlemmer af Regnbuen, en psykologisk rådgivning, var anklaget for ulovlig våbenbesiddelse, og politi-anklagelsen krævede bødestraf til hver af dem "på ikke mindre end 600 kr."

Begge aktivister nægtede at have været i besiddelse af de såkaldte slagvåben. Begge havde et års tid før set dem bag en disk i Studenterhusets café i stueetagen.

I retten oplyste den ene derudover, at han 14 dage inden ransagningen havde ryddet op i en gang for at komme til at male den. I den forbindelse havde han smidt en taske med kabelstykker ind i Regnbuens skab, som i øvrigt mange andre også havde adgang til.

Den anden "anklagede" var først kommet til tanke om kabelstykkerne, da hun dagen efter sammen med andre Regnbue-medlemmer forbløffet havde fundet over, hvad det kunne være for terrorist-våben, politiet

Et stort opbud af betjente stormede Studenterhuset. Resultat: En bødestraf på 600 kr. (Foto: Gert Petersen).

ifølge pressen havde fundet.

Anklageren, iremlagde ingen yderligere beviser for, at de to anklagede havde været i besiddelse af "slagvåbene", men lettere triumferende afspillede hun et indslag med de to anklagede fra TV-Lorry dagen efter ransagningen.

Det umiddelbare indtryk af indslaget er, at de to anklagede indrømmer, at de er ansvarlige for, at de har bragt kabelstykkerne ind i Studenterhuset. Men en nærligning eller nærlæsning af udskrift af interviewet viser, at det gør de ikke.

Derimod lægger intervieweren det hele "iden ind som en præmis for sine spørgsmål, og de to anklagede formår ikke at bryde igennem med den nødvendige præcisering.

I retten gjorde de to meget ud af forklare, at de var lokket i studiet på andre forudsætninger, og at de ikke havde kunnet styre

interview-situationen. De forklarede også, at de opfattede sig som repræsentanter for aktivisterne i Huset og derfor havde fremlagt en forklaring på, hvorfor "folk fra Huset" kunne have bragt kabelstykkerne ind i Huset.

Anker til Landsretten

Anklageren citerede ikke konkrete passager fra indslaget, som kunne dokumentere, at de anklagede havde indrømmet besiddelsen.

Ikke desto mindre dømt byretsdommeren dem, som anklageren havde krævet. Der foretog endnu ikke en domsudskrift, som kan klarlægge, præcist hvordan dommeren er nået frem til denne kendelse.

De to medlemmer af Regnbuen har allerede besluttet at anke dommen til Landsretten.

Flygtninge Under Jorden:

Usmagelig hetz mod flygtninge

Har Uffe Ellemann glemt, at også jøderne under 2. Verdenskrig måtte betale store summer for at redde livet, spørger Flygtninge Under Jorden.

- Der er åbenbart ingen grænser for, hvad politikere vil gøre for at skabe sig opmærksomhed i valgkampen, siger Helle Bliddal fra Komiteen Flygtninge Under Jorden i en kommentar til Uffe Ellemanns udtalelser om "ægte flygtninge".

- Uffe Ellemann-Jensen mener, at alt for mange mennesker fra fjerne steder søger til Danmark efter rådgivning fra smarte forretningsfolk i Indien, Afrika og Mellemøsten. Det skader en human flygtningepolitik, siger han. Men han leverer ingen dokumentation for sine påstande, så derfor er det ikke muligt at tage hans bekymring over organiseret svindel med asylansøgninger alvorligt.

- Mange flygtninge er kun,

hvad de kan for at redde livet. For nogle betyder det måske, at de sælger alle deres ejendele og låner penge for at komme væk. At der så findes bagmænd, som tager sig betalt for at hjælpe flygtninge ud af krigs- og konfliktområder, skal vel ikke ramme flygtningene.

- Vi ved fra mange af de sager, hvor vi har hjulpet asylsøgere, at penge under bordet kan være nødvendigt for at slippe ud. Nøjagtligt som under krigen, hvor jøder og politiske aktive søgte at undslippe nazismen, siger Helle Bliddal, som finder det usmageligt, at Ellemann-Jensen profilerer sig selv på bekostning af flygtninge og asylsøgere.

MS

Racist-sender begynder nu

Som omtalt i sidste uge har en række personer fra Kai Wilhelmsen-gruppen, Nationalpartiet Danmark, fået sendet tilladelse til en lokalradio i Københavns-området.

NPD's telefonsvarer meddelede nu, at Radio Holger begynder at sende lørdag den 17. september.

Med Radio Holgers baggrund i NPD er det ingen tvivl om, at det er racisme og fremmedhad, de vil udsprede. Det er heller ikke usandsynligt, at

de vil gå til kanten af og overtræde forskellige former for lovgivning.

I så fald kan Lokaradionævnet standse kanalen.

Radio Holger har tilladelse til at sende på 87,6 MHz, lørdage 12-14 samt 22-24, og alle hverdage fra 12-14.30.

Klager sendes til Lokaradionævnet, Københavns Rådhus, Rådhuspladsen, 1550 København V.

mv

En bred vifte af Ø-tilslutning

En afhopper fra SF, to almindeligt politisk interesserede HF-studerende og en aktivist fra det autonome miljø. Der synes at være bredde i støtten til Enhedslisten - og ikke kun fra de kendte i dagblodsannoncerne.

En autonom stemme

Den firkantede verdensopfattelse i det autonome miljø er ved at blive blødt op, mener Jesper Lund, 29 år.

Jesper Lund er 29 år, psykologistuderende og har de sidste par år været aktiv i Studenterhuset, Studerende Mod Racisme og den psykologiske rådgivning Regnbuen. Og han vil gerne vedstå sig etiketten „autonom“.

- Den måde, jeg arbejder og er organiseret politisk, er i ordets forstand autonom. Men den autonome bevægelse er sammensat og er ikke enige om alt, siger Jesper Lund.

Men én ting har kendetegnet det autonome miljø, nemlig en ikke-parlamentarisk eller ligefrem anti-parlamentarisk holdning?

- Det er rigtigt, at det udenomsparlamentariske er det, man er sammen om. Men det er forkert at sige, at der ligefrem er en anti-parlamentarisk holdning.

- Personligt har jeg ikke noget imod at stemme. Jeg synes det er ret vigtigt, at der kommer nogle gode folk i Folketinget.

- Jeg har bare gjort op med mig selv, at jeg ikke vil arbejde i en partiorganisation. Det er ikke sådan, jeg bruger min energi bedst, siger Jesper Lund.

Brug for en talerstol

Jesper Lund er ikke i tvivl om, at krydsset skal sættes ud for liste Ø den 21. september.

- Måske havde jeg været lidt i tvivl, hvis der havde været valgmuligheder til venstre for SF. Men det er der ikke.

Det er Jesper Lunds vurdering, at dele af „miljøet“ bakker op om Enhedslisten. En del oven i købet med praktiske håndsrækninger så som plakatsætning m.v. Også folk, som aldrig har blandet sig i den slags arbejde før.

- Der har førhen været en tendens til at sige „ud med alt det etablerede“. Det firkantede billede er nok ved at blive blødt lidt op.

Bente Hansen understregede her i avisen i sidste uge, at der er meget vigtigt at skabe en dialog mellem den gamle venstrefløj og de nye bevægelser. Er du enig?

- Helt bestemt. Jeg synes, at Enhedslisten gør mange fine og gode ting, men nogle gange er

- Enhedslisten gør mange fine og gode ting, men nogle gange er det også lidt tåmt og forudsigteligt, siger Jesper Lund.

det også lidt tåmt og forudsigteligt. Der mangler lidt liv.

- Der opstår ict en tendens til vanetænkning, når man danner et parti - og det er ikke let at lokke nye og unge til, hvis det hele er afgjort på forhånd, siger Jesper Lund, som faktisk deltog på Enhedslistens stiftende møde i 1988. Men det var ikke noget for ham.

- Jeg blev rubriceret som „uorganiseret“, fik ikke papirerne til tiden og kunne høre, at det hele var aftalt i „ørvejen mellem VS, DKP og SAP. Jeg følte mig som statist.

Siden er Enhedslisten som bekendt blevet en medlemsorganisation, og Jesper Lund er tilfreds med, at det har udviklet sig til et forum, hvor der er plads til forskellige politiske tendenser.

Et pragmatisk univers

Hvilke forventninger knytter du til Enhedslisten i Folketinget?

- Folketinget fylder meget i den politiske diskussion i Dan-

mark, så det er vigtigt, at Enhedslisten er der til at rejse debatter, stille forespørgsler, komme med indsigelser o.s.v.

- Primært skal Enhedslisten bruge Folketinget som talerstol og sørge for, at informationer kommer frem. I større politiske sager, hvor SF har været ret valne, kan Enhedslisten ruske op i den herskende konsensuspolitik. F.eks. omkring Maastricht-traktaten, Øresundsbroen og begivenhederne omkring 18. maj sidste år.

- Omvendt er jeg også lidt bange for, at Enhedslisten bliver lidt sløvet af at være i Folketinget. Det er svært at være visionær i den forsamling - specielt når der hele tiden skal tages stilling til kortsigtede økonomiske og politiske spørgsmål.

- Det er en lidt farlig kurs at komme ind i det der kortsigtede og pragmatiske univers, hvor man skal tækkes vælgerne. Væneinen mod dette er kontakten til et aktivt bagland, så jeg synes alligevel, det er rigtigt at gøre det, slutter Jesper Lund.

En bølge af uro på vej 901 21.9.94

Sociologiprofessor Francisco Campbell foreslår selvstyre som løsningsmodel

Af Louise Detlefsen

Verden kan se frem til en ølje af social uro og blodige konflikter, efterhånden som etniske, kulturelle og religiøse mindretal får nok af flertallets diktatur og giver samfundet fingeren. Løsningen hedder i mange tilfælde selvstyre.

Det er den erfaring, den nicaraguanske sociologiprofessor Francisco Campbell har draget efter knap 20 års blodig borgerkrig i sit hjemland. En borgerkrig, der blandt andet førte til oprettelsen af to autonome republikker på den caraiibiske kyst i Nicaragua i 1987. I en situation med omkring 90 procent arbejdsløshed, forsøger områdernes seks forskellige folkeslag i øjeblikket at opbygge en ny selvstyrende samfundsstruktur. Et grundelement er et universitet, der skal forhindre de regionens unge kloge hoveder i at rejse væk.

Francisco Campbell, der også er cand.scient.pol. og tidligere ambassadør i det sydlige Afrika, er selv stærkt involveret i udviklingen af selvstyre. Han besøgte i disse dage Danmark for blandt andet at lære af det grønlandske hjemmesty-

Francisco Campbell tror på autonomi. - Foto: Jens Dresling

res erfaringer.

Han ser med bekymring på de tilbagevendende sociale uroligheder i Mellem- og Sydamerika.

- Hvis en gruppe i befolkningen ikke føler, at de har nogen indflydelse på det samfund, de lever i, så holder de op med at bekymre sig om samfundet. De bliver ligeglade. Og det er en meget farlig udvikling, der uafvendeligt vil føre til politisk ustabilitet, siger Francisco Campbell og henviser til de indianske oprør i Mexico og

Ecuador, der i det seneste år har ført til blodige sammenstød med regeringsstyrker.

- Autonomi er ingen mirakelkur, men det er en fredelig måde at stoppe de voldelige kampe mellem regering og mindretal på. I ethvert samfund, der undertrykker en del af befolkningen kommer der en dag, hvor begge parter indser, at der ikke er anden vej ud af volden, end at give mindretallet en vis form for selvstyre, siger han med adresse til det nye palæstinensiske selvstyre i de-

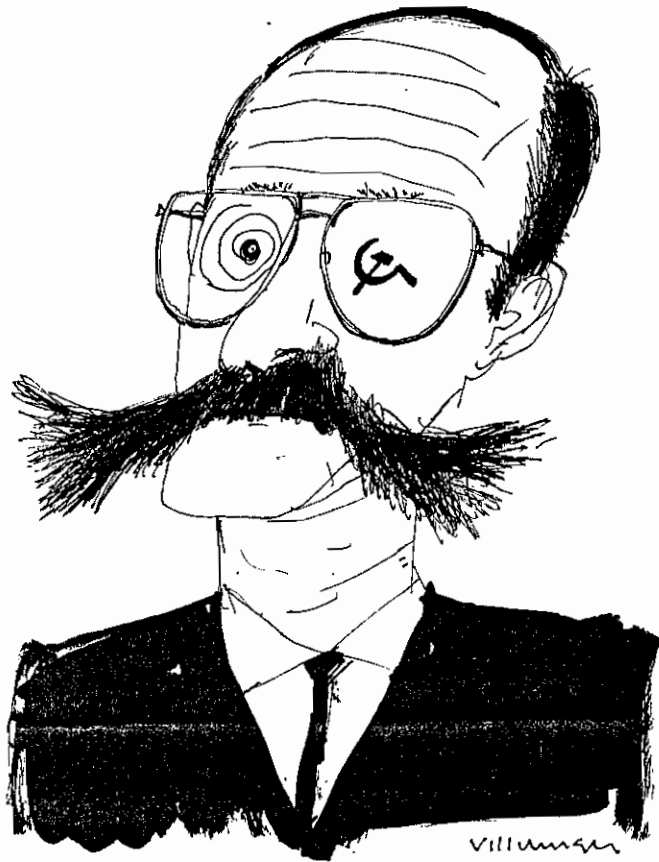
le af Israel.

Men frygter du ikke, at det kan ende med en lavine af etniske konflikter, hvis autonomi bliver løsningen?

- Folk begynder jo ikke at skyde, fordi de elsker pistoler. De kræver heller ikke autonomi, bare fordi de ser, at en gruppe i nabolandet får det. Etniske konflikter opstår kun, fordi den dominerende befolkningsgruppe i et land diskriminerer landets øvrige befolkning. I vores tilfælde faldt volden mærkbart, straks efter at autonomi-lovene blev indført. Midt i al fattigdommen bliver udsigten til selvbestemmelse et lys for enden af tunnelen, siger Francisco Campbell.

Han er forsigtig med at drage paralleller til den indiske delstat Kashmir. Her har indiske sikkerhedsstyrker og muslimske militser, der ønsker at løsrive sig fra det hinduistisk dominerede moderland, bekriget hinanden i mere end fire år.

- Men når regeringstyrker i så lang tid har forsøgt at undertrykke oprøret, er det nødvendigt at se på fredelige alternativer, såsom selvstyre under en eller anden form. Ingen af parterne kan jo vinde over den anden, siger Francisco Campbell.

Tegning:
Jørn Willumsen

Politisk psykiatri

Tilbagevirkende diagnoser til de besværlige

AF Thomas Bredsdorff

JEG HAVDE et mareridt fredag morgen. Jeg troede jeg befandt mig i aldøde Sovjetunionen, hvor man jo havde for øjek at løse pinlige problemer for den herskende klasse ved at give ubekvemme personer en psykiatrisk diagnose.

Senere på dagen, da jeg havde fået løst alle aviserne, forstod jeg at jeg havde taget fejl. Det var værre endnu. I Sovjetunionen nøjedes man dog med at erklære folk sindssyge når de blev ubekvemme. Her i Danmark har vi et politisk der kan løse problemer for de herskende ved at erklære folk sindssyge med tilbagevirkende kraft.

Lars-Erik Allin fra Københavns Universitet har ikke bare fantasiseret sig til sin aflytningshistorie,

hvad der er galt nok, og en pinlig historie for dem der har ageret på den. Nej, manden er sindssyg. Og det - konstaterer en psykiater i 1994, ifølge avisernes gengivelse af statsadvokaten - har han været i fjortio samfulde år, altså godt og vel før han begyndte at gøre de bekendtskaber som langde bunden under hans fantastisk historie.

"THOMSEN", den forsvundne teletekniker, lugtede langt værre end fantasien. Sammen med ham skulle Allin have fjernet den hemmelige mikrofon fra Hans Gammeltoft-Hansens telefon og være gået hen på et værtshus, hvor de sammen skulle have siddet og klippet bogstaver ud af en avis til et brev til FET eller PET.

- Hvad er det for et værtshus, hvor man kan sidde og klippe bogstaver ud af en avis uden at blive lagt ret voldsomt mærke til? spurgte jeg Allin efter at han var stået frem.

Nå, nej, det var ikke et værtshus, det var hans eget kontor, svarede han. Hvilket bekræftede min formodning om at han var den stærkt digtende type. Hvis statsadvokaten har prøvet, har han sikkert haft lige så svært ved at finde det værtshus som ved at finde Thomsen.

JEG ER ansat på Københavns Universitet og har kendt Lars-Erik Allin gennem mange år, blandt andet fra virke i de styrende organer fra dengang vi havde en stærkt demokratisk styrelse på universitetet og derfor var tvunget

til at lytte til hinanden.

Han og jeg havde temmelig forskellige meninger om både universitetet og verden. Men vi var en del af begge dele og lærte at omgås og respektere hinanden. Det var mit indtryk at han syntes tidsalderen var lidt kedelig. Den havde nok været sjovere for ham under besættelsen, hvor hans sans for hemmelige frontter var kommet bedre til sin ret.

At han nu er afskediget fra vores tidligere fælles arbejdsplads, synes jeg er berettiget. Grunden er nemlig blandt andet at han beordrede underordnede mod deres protest til ulovlig udlevering af oplysninger om personer. Sådan noget kan et universitet ikke have.

Ubehaget melder sig når Lars-Erik Allins handlinger og andres tilmodige leven med dem skal skydes ind under en psykiatrisk diagnose.

ALLIN NÆREDE nogle bizarre politiske opfattelser. Jeg har ikke svært ved at se hvordan de kan have ledt ham ud i skøre handlinger på fædrelandets og universitetets vegne.

Men vi, der har arbejdet sammen med ham, har accepteret hans arbejdskraft og hans juridiske jugement - han var universitetets juridiske rådgiver og har skrevet udkast til en hel del af lovene omkring det - kan ikke være bekendt at slippe af med skammen ved hjælp af psykiatri. Dertil er traditionen for brugspsykiatri i totalitære stater for sølid.

Jeg aner ikke hvad psykiateren i 1994 har bygget sin fjerndiagnose af Allin i 1980 på. Måske har Allin været indlagt tidligere. Og hvad så, det er vi så mange der har.

Det virkelig uhyggelige i sagen er så villigt samtlige medier accepterer den psykiatriske løsning på Allin-problemet. Den frikender Allin. Men den frikender først og fremmest dem der er ramt på hans limpind, heriblandt de herskende klasse på Christiansborg.

Vi lever altså i et land hvor politiet giver besværlige fantasier en tilbagevirkende psykiatrisk diagnose. Det kan godt give en mareridt. For virkelig bødøer er jo meget værre besværlige. Virkeligheden er at fantasier og konspirationsskræk som Allins findes i hovedet på helt normale mennesker.

Det er en risiko man må leve med. Det er for billigt og pinligt at bruge psykiatrien til at dømme den risikø. Ud af den normale tilværelse med.

Dømmekraft

En sund mistillid møder efterhånden de undersøgelser og redegørelser, som systemets håndgangne mænd udarbejder for at afklare, om systemet har overtrådt sine egne spilleregler. Når statsadvokat Erik Merlung i en undersøgelsesrapport konkluderer, at påstandene om telefonaflytning af Hans Gammeltoft Hansen er pure opspind, og at ophavsmanden, Lars-Erik Allin, lider af en manio-depressiv psykose, kunne man fristes til at dømme "sovjetiske tilstande": Mennesker, der afslører systemet eller kritiserer det, betegnes som psykiske syge.

Men i dette tilfælde bestyrker en hel del statsadvokatens konklusion: Ingen andre har kunnet bekræfte bare dele af Allins oprindelige beretning. Fiere dele af hans forklaring er beviseligt usande. Det er fuldkommen usandsynligt, at PET - som hævdet af Allin - skulle bruge så primitive aflytningsmetoder som små mikroner i telefonrøret, når alle ved, at de bare skal banke på hos KTAS.

Men det er ikke kun Lars-Erik Allins dømmekraft, som Merlungs rapport indirekte sætter spørgsmålstegn ved. For samme Allin har i årevis siddet i den administrative ledelse for Københavns Universitet. I en lang periode som sikkerhedschef - med manio-depressiv psykose.

Under alle omstændigheder sætter Allins nu selverkendte sygdom to andre af mandens initiativer i et nyt lys. Udleveringen af CPR-lister over de studerende til PET blev den officielle grund til hans afskedigelse.

Men oven i hans synderegister kommer dobbelt-stormen på Studenterhuset, politiets og Ekstra Bladets, som har fået en grundig omtale i *Den røde tråd*.

Det var på baggrund af Allins oplysninger og på Allins anbefaling, at Ove Nathan bad politiet ransage Studenterhuset. Ekstra Bladet har aldrig afsløret den kilde, der gjorde det muligt at være til stede om natten under ransagningen og få timer efter sende en avis på gaden med tre hele sider om sagen. Til gengæld er det en kendsgerning, at Allin i perioden op til stormen havde sin faste gang på Ekstra Bladets redaktion, og at den samme journalist med Allin som kilde få måneder senere bragte aflytningshistorien til torvs.

Trods forventninger om virkelige våbenfund både hos politiet og Ekstra Bladet var nattens fangst som bekendt otte kabelstykker og et jernrør. Det må siges at være en yderst nærliggende antagelse, at Lars-Erik Allins dømmekraft også på det tidspunkt har været svækket af hans psykose.

Ikke desto mindre har der ikke lydt den mindste beklagelse fra forhenværende rektor Ove Nathan, fra politiet eller fra Ekstra Bladet. Tværtimod insisterer politiet på at få dømt to aktivister fra Studenterhuset for ulovlig våbenbesiddelse.

For en uge siden faldt dommen i Byretten, og de to blev idømt 600 kr. i bøde hver. Dommen var baseret på, hvad de to havde erkendt i retten: 1) At de var bekendt med "slagvåbnes" tilstedeværelse i huset, og at de intet havde gjort "for at bortskaffe dem".

Denne begrundelse rejser det åbenlyse spørgsmål: Hvorfor har politiet så ikke efterforsket, fundet og retsforfulgt de sneesvis af andre mennesker, som har set kabelstykkerne under disken i cafeen i Studenterhuset. Og hvorfor har politiet ikke rejst sigtelse mod nærværende avis, som på daværende tidspunkt meddelte, at vi også havde såkaldte slagvåben liggende.

Denne modsætning mellem dommens præmisser og politiets faktiske handlinger skærer ud i pap, at politiet og dommeren kun har forfulgt ét eneste mål med sagen og med dommen: At legitimere den manisk-psykotiske storm på Studenterhuset med tilbagevirkende kraft.

Michael Voss

LEDER RØD TRÅD 23 sep 94

Wækkendansen 23-24. sep 94

LEKTOR LAALE

HVAD handler Allin-sagen egentlig om? Noget med aflytning? Næh, for en sådan har jo tydeligt nok ikke fundet sted. Noget med ombudsmandens situation? Heller ikke, for Gammeltoft-Hansen var endnu en »ganske almindelig« professor da den ikke-eksisterende aflytning skulle være gået for sig. En vis indsigt i hele sagens indhold får man af statsadvokat Merlungens beretning, men også kun en vis.

For det første har man ved offentliggørelsen udeladt et af de vigtigste bilag, en lægeerklæring om hovedpersonens mentale sundhedsstilstand. Dette er fuldkommen forståeligt ud fra menneskelige hensyn; men derved svækkes dokumentets værdi som videnskabeligt arbejdsredskab. Og man kunne i øvrigt da godt have nævnt på hvilket grundlag lægen udtaler sig: om han har haft Allin som patient gennem flere år, eller om han tværtimod er inddækket som helt neutralt vidne i sidste øjeblik.

For det andet er aflytningsrapporterne redigeret, visse dele er udeladt. Muligvis af praktiske årsager, fordi noget er skannet ulovligt. Men som jeg nedenfor skal nævne er i hvert fald en væsentlig oplysning på den måde forsvundet ud i det blå.

At nogle af de oplysende personer er anonymiserede, gør ikke så forfærdelig meget, omend det virker en

anelse komisk at fx Gammeltoft-Hansens kone ikke må optræde med navns nævnelse. Det koster kun et opslag i Kraks Blå Bog at finde frem til hendes identitet.

Det er nu en fastslået kendsgerning at hele historien er opspind; men det bliver den på en måde kun så meget desto mere interessant af. Lad os et øjeblik antage at den havde været sand. Hvad var den så gået ud på?

Åbenbart at en efterretningstjeneste havde overtrådt diverse lovbestemmelser (fx om privatlivets fred). Havde det været nogen nyhed? Lige siden Kejsergade har man vidst at den slags sker. Et par enkeltpersoner kunne måske have fået ørerne i maskinen, men efter et par måneders forløb ville det hele være løbet ud i sandet.

Nu derimod er det nogle helt andre spørgsmål den brede offentlighed kan være fristet til at stille. Det mest påtrængende er nok dette: hvordan i alverden kan det gå til at en højststående embedsmand ved landets største universitet gennem mere et dusin år kan gå rundt og lide af en sindssygdhed uden at nogen af hans kolleger eller chefer griber ind for at hjælpe ham? Subsidiært for at afbøde konsekvenserne af hans sygdom.

For beslutningen om at gå til pressen (Ekstra Bladet) med en gennemført løgnagtig historie er jo muligvis ikke den eneste afsindige disposition manden har truffet i sit statslige virke. I dette tilfælde har den kun skadet ham selv (med mindre man regner en lang række personers tidsspilde for en skadet; men det kan jo meget vel tænkes

at hans besynderligheder i andre tilfælde er gået ud over ganske uskyldige personer. Dette problem er ikke løst med at man bare fyrer fyren, og så ellers glemmer alt om ham.

Sagens indhold er digt. Lad os derfor digte lidt videre på den. Inden for rammerne af en *licentia poetica* vil jeg vove den påstand at en væsentlig ingrediens i hele affæren er at navnet Hansen optræder hele tre gange.

MEN det der først og fremmest står en udenforstående er naturligvis at hele affæren udspiller sig mellem en flok mennesker tilhørende samme faglige kategori, nemlig jurister. Den ene jurist (Erling Olsen, som i skrivende stund er justitsminister) anmoder en anden jurist (Merlung) om at undersøge en påstand fremført af en tredje jurist (Allin) om at en fjerde jurist (Gammeltoft) er blevet generet på foranledning af en femte jurist (Ninn-Hansen).

Meget koncentreret lyder den Allin'ske påstand sådan (side 28): på et vist tidspunkt blev han kontakket af major Jørgen Hansen. »Allin har ... forklaret, at Jørgen Hansen jo kendte ham gennem skytteforeningen og derfor vidste, at han i kraft af sin militære uddannelse havde et fysisk og psykisk beredskab skabt til at løse en opgave som fjernelse af en aflytningsenhed.« Nu da man ved at denne »forklaring« er grebet ud af luften, giver den et mere interessant billede af hvad der er foregå-

3 × Hansen

et af tågedannelser i hovedet på Allin, end hvis den havde været korrekt, især sammenholdt med den omstændighed at hans psykiske beredskab jo aldeles ikke har været særlig solidt funderet. Han har åbenbart søgt at bøde på sin mentale skavank ved at optræde i en slags Rambo-rolle, manden der resolut løser tilspidsede problemer gennem utraditionel indgriben. Især bemærkningen om det *fysiske* beredskab er nuttet. For at foretage en sådan fjernelse kræves der vistnok ikke andet end en skruetrækker og almindelige fingerkræfter. Men i den generelle mytologisering der her er tale om bliver det til noget i retning af en kraftpræstation af herkulisk art.

I den redegørelse som Allin har afgivet til den daværende rektor (aftrykt som fotokopi, bilag 3) er der en uanselig stavefejl, som stillende er rettet i statsadvokatens beretning (side 7), men som muligvis alligevel er ret afslørende. Det drejer sig om en manglende bindestreg.

»... pludselig fortalte JH mig (uopfordret) en historie om at Hans Gammeltoft Hansen (HGH) blev eller ville blive aflyttet. Han udtalte at det var noget svineri, som burde stoppes, men at det ikke var muligt for ham at gøre det. Jeg var ikke på det tidspunkt klar over de familiemæssige relationer mellem ham og HGH.«

Det sidste er nu ikke så mærkeligt,

for der eksisterer ingen sådanne relationer; men desværre mangler den tilsvarende passus i aflytningsrapporten, hvor den åbenbart er udeladt som værende for fjollet. Når Allin bilder sig ind at de to personer er beslægtede med hinanden, skyldes det ene og alene at de begge to hedder noget med Hansen. Derfra digter han sig frem til at han kan »redde« sin våbenbroders slægtning fra at blive offer for... Tja, for hvad egentlig?

Hvis det kun havde været for en aflytning, ville sagen jo have kunnet klæres ganske nemt, nemlig ved et postkort med teksten: »Lad være med at bruge telefonen i Sct. Pedersstræde.« Men Allin er ude på et større opgør med »fjenden«.

Det er her den tredje Hansen kommer ind i billedet. At Ninn-Hansen blandt meget andet også er i besiddelse af en bindestreg er en velkendt sag. Når hans efternavn forkortes, sker det altid under udeladelse af sen-navnet, hvad der jo er almindelig dansk skik: Ninn hedder han blandt venner, hvis han efterhånden har nogen. Eneste undtagelse er i det efterhånden indarbejdede udtryk »Hansen-gates«, som ret beset er temmelig misvisende. Der findes adskillige hundrede tusinde Hansen'er her til lands, men stort set kun én Ninn. Den metriske imitation af glosen *Watergate* kræver imidlertid at man starter med et tostavelsesord.

Derved går »begrebet« Hansen hen og bliver dominerende som betegnelse for den kontroversielle side af Ninn-Hansen – i hvert fald i en forvirret bevidsthed som universitetets juridiske rådgi-

vers. Clash'et mellem de tre gange »Hansen« optræder koncentreret under aflytningen i følgende passage (bilag s. 28-29): »JH spurgte aflytterne [dvs. Allin], om han syntes, at Gammeltoft-Hansen var en kontroversiel person. Afhørte svarede nej hertil. Afhørte oplyser, at Gammeltoft-Hansen på dette tidspunkt var i klar modstrid med Ninn-Hansen, hvilket kraftigt optog medieerne. Det var som om JH ville vide på hvis side afhørte var. – Afhørte oplyser, at han helt var på Gammeltoft-Hansens side.« ... »Afspurgt ... oplyser afhørte, at det var hans opfattelse, at det var Ninn-Hansen, der stod bag. Afhørte spurgte JH, om det var Ninn-Hansen, der stod bag. Det ville JH ikke svare på.«

Det man møder her er for det første et tilfælde af navneassociation. Tre personer (majoren, professoren, ministere) har officielt tre forskellige efternavne, der alfabetiseres under hhv. H, G og N. Men i den syge bevidsthed sættes de i forbindelse med hinanden, fordi de har et fælles fonetisk element. For det andet har man et tilfælde af trangen til at analysere situationer – her en inatigter situation – i gestalter: De tre disparate (usammenhængende) elementer indføres i en triade hvor størrelserne klassificeres i forhold til begreberne plus, minus og nul; den gode, den onde og den neutrale, hvoraf den sidstnævnte kommer til at fungere som katalysator for et – ligeledes inatigter – opgør mellem de to første. Allins Don Quijote-agtige felttog er ikke først og fremmest *pro* den gode Hansen, men derimod *contra* den onde: hele historien er en *spin-off* på tamil-sagen.

At blive hørt

Da jeg i mandags ankom til Københavns Universitet lidt før klokken ni, var barrikaderne på plads. Administrationsgangen på faget psykologi var igen besat af studerende.

Jeg spøjte forsøgsvis med, hvor tidligt besættelsen var effektueret, og fik som svar, at revolutionen skam står tidligt op. Nåja. At de revolutionære vittig har humor, fik jeg yderligere et bevis på, da efterlysninger af brøsten svirpede i luften. Hvad jeg i et øjeblik frygt troede var de autonomes forberedelser til voldelig gåen grassat, viste sig at være en vits. Brostene har ikke været i anvendelse. Besættelsen har hidtil været yderst fredsommelig.

Alligevel er besættelsen blevet hørt. Trods uld-hold og guld-hold, fægekatastrofe og andet mediestof med høj nyhedsværdi, har pressen vist stor interesse. Og det er på sin vis beklageligt.

Beklageligt, fordi pressens opmærksomhed burde være fanget for længe siden, da de højere læreanstalters forringede vilkår blev proklameret. Af både lærere og studerende.

Beklageligt, fordi almindelig debat således ikke er nok, mens ulovlig besættelse kombineret med en pressemeddelelse eller to er sikker igangsætter af den journalistiske flok, hvis vigtigste påklædning er en fotograf, der skal sikre det »gode billede«.

Det »gode billede« viser denne gang noget positivt, hvis da den store flok af ulovligt aktionerende overhovedet kan fortolkes positivt. Billedet viser nemlig de såkaldt almindelige studerende. Dvs. de studerende, der hverken bekender sig til kritisk (gæst marxistisk) psykologi, til den autonome ungdomskultur eller til revolutionens velsignelser.

Besættelsen på faget psykologi har således vækket de slumrende politiske kræfter blandt almindelige studerende, der traditionelt ikke har engageret sig i faglige stormoder og slet ikke i det studienævnarbejde, der burde foregå blandt fire lærere og fire studerende valgt af studiets samlede flok.

Er derfor håb om, at

KAREN
SCHULTZ
KOMMENTAR

besættelsens lykkelige afslutning kan findes i en genoptagelse af dette studienævnarbejde. Vel at mærke på en måde, så almindelige studerende stiller op til valg og undlader at boykotte arbejdet ved notorisk at melde afbud til møderne.

Det har længe været en utoldbar situation, at særligt de revolutionære studerende har udvist engagement i det studenterpolitiske arbejde. De har haft for let ved at sætte den skjulte dagsorden; at føre studenterpolitik på et marxistisk grundlag. Det skal naturligvis være dem tilladt at være marxistisk funderet, men deres synlige engagement har fejlagtigt forrykket billedet af, hvordan psykologistuderende generelt er.

På tværs af partitilhørsforhold er psykologistuderende utilfredse med, at der er så få økonomiske ressourcer. Vi er utilfredse med, at en bachelorgrad stort set er et selvstudium, hvor kun de stærkeste og frækste opnår rigtig menneskelig kontakt med en lærer, der giver individuelle råd og vejledning. Vi er utilfredse med, at sparekniven automatisk svinges over studerende uden hensyntagen til lærernes produktivitet eller mangel på samme.

Psykologistudiet trænger til et grundigt eftersyn. Af lærere og ældre studerende, der er villige til at give afkald på vel erhvervede rettigheder. Og studiet trænger voldsomt til en tværpolitisk beslutning, der forener de vedtagne studiemæssige stramninger og elstraoptag med en fornuftig økonomi og faglige krav til lærerne.

Besættelsen er blevet hørt. Særligt når rektor kommer på besøg. Vil pressen også lytte, når besættelserne fjerner barrikaderne og genoptager studienævnarbejdet?

Journalister er nemlig et nødvendigt led mellem universitetet og folketingspartierne uddannelsespolitiske ordførere.

Ove Nathan bør undskyldes

UNIVERSITET
AVISEN
OKT 91

Michael Bjørn Hansen,
kontorchef og deltidslærer,
skriver:

Læserbrev

Statsadvokat Erik Merlung kom til det resultat i aflytningsagen, at der ikke er foregået en aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen på Københavns Universitet. Af statsadvokatens redegørelse fremgår det, at historiens ophavsmand har været psykisk syg siden 1980.

Denne ophavsmand har været forhenværende rektor Ove Nathans husadvokat i en årrække. Jeg var deltidslærerrepræsentant i konsistorium fra 1985 til 1993, hvor jeg fik et nært kendskab til denne person.

I de år, hvor jeg sad i konsistorium brugte Ove Nathan ofte sin husadvokat til at fremkomme med »juridiske« argumentation i sager, hvor der var et vist pres imod rektor. Det var ofte en horribel argumentation, der kom fra vedkommende. Den mere kritiske del af konsistoriets medlemmer blev ofte utroligt groft behandlet af Ove Nathan og hans husadvokat.

Sagen tilspidsedes mere og mere og på et tidspunkt klagede jeg direkte til Ove Nathan over husadvokaten. Dette afstedkom et brev fra Ove Nathan til mig. Vi var ikke længere »dus« og Nathan skrev ikke længere »Kære Michael« og »Med venlig hilsen«. Sidst i brevet skrev Ove Nathan: »Jeg må på det skarpeste tage afstand fra Deres bemærkninger om en navngiven medarbejder (rektors husadvokat), hvis arbejde i institutionens tjeneste jeg værdsætter højt.«

Dekanen for Det teologiske Fakultet, Jens Glebe-Møller, støttede på et tidspunkt Ove Nathan ved at være så elskværdig at betegne undertegnede i Berlingske Tidende: »som en kværlant- og en meget enlig svane.«

Dekanen for Det naturvidenskabelige Fakultet, lektor Hen-

rik Jeppesen, var heller ikke særlig ivrig for at der skulle ribbes op i husadvokatens meritter. Efterfølgende er det blevet oplyst overfor mig, at Henrik Jeppesen og husadvokaten begge har været medlem af »Snaphanerne«, der er en rituel gruppe med udspring i den gamle Studenterforening.

Det siger noget om Københavns Universitets ledelse, at en person, der har været psykisk syg i 14 år, har siddet som rektors husadvokat. I de år, hvor jeg var medlem af konsistorium, var der mange sammenstød, hvor husadvokaten havde en finger med i spillet. Vi fremkom med indsigelser, men ledelsen satte blot kikerten for det blinde øje. Vi er mange, der er blevet dårligt behandlet af rektor Ove Nathans husadvokat. Det er en utroligt ringe universitetsadministrator, der ikke forlængst har indset, at det ikke var betryggende med denne husadvokat.

Hvis Ove Nathan havde lidt format, ville han nu udsende en beklagelse over, at han ikke for mange år siden flyttede sin husadvokat til andre opgaver. Vi der er blevet dårligt behandlet af husadvokaten, burde have en undskyldning.

Ove Nathan vælger nok at sige, at der er tale om en personsag, som han ikke vil kommentere. Men det er at løbe fra sit ansvar. Det er i allerhøjeste grad en vedkommende sag, at Ove Nathan igennem en længere årrække har brugt en psykisk syg person som husadvokat. Segen bliver ikke mindre problematisk ved, at Ove Nathan har siddet alle kritiske røster vedrørende husadvokaten overbrøgt.

Ove Nathan har fået forelagt Michael Bjørn Hansens læserbrev. Ove Nathan har ingen kommentar.

Israelsk agent: Vi aflyttede professor

Mossad og PET overvågede Gammeltoft, hævder ny bog

Af Anders-Peter Mathiasen

Den israelske efterretningstjeneste, Mossad, fik i 1984 placeret aflytningsudstyr i kontoret hos daværende professor Hans Gammeltoft-Hansen - som senere blev Folketingets ombudsmand - på Københavns Universitet. To år efter blev aflytningen udvidet til også at omfatte Gammeltoft-Hansens private hjem.

Dette hævder den israelsk-canadiske forfatter og tidligere Mossad-agent Victor Ostrovsky i en bog, der i går udkom i Norge.

I bogen 'Kampen om Mossad' beskriver Ostrovsky, hvordan den hemmelige israelske efterretningstjeneste efter hans opfattelse har været involveret i en række fantastiske episoder verden over. Heriblandt aflytningen af den nuværende danske ombudsmand.

Ifølge Ostrovsky ønskede Mossad at aflytte Gammeltoft-Hansen, fordi han blev betragtet som 'talsmand for palæstinensere'. Det skete fra slutningen af 1984, da den israelske efterretningstjeneste havde fået dansk politi til at installere aflytningsudstyr på Gammeltofts kontor.

En mikrofon, der var så stærk, at den også kunne

opfange rummets øvrige lyde, blev anbragt af en agent ved navn Schmidt, der både arbejdede for Danmark og Israel. Hver anden uge blev båndoptagelser af Gammeltoft-Hansens samtaler overbragt til Mossads mand i Danmark, der havde et tæt samarbejde med danske myndigheder.

Ifølge Victor Ostrovsky fik denne kontaktperson 16. februar 1986 besked på at udvide aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen til også at omfatte den private bopæl.

Ønsket blev opfyldt i løbet af bare tre dage, skriver Ostrovsky. Mikrofonen blev anbragt af ansatte i PET, til trods for at en dansk officer ved navn 'Delsgard' skulle have protesteret. 'Delsgard' gjorde dog intet ved sagen.

Det er kun fire uger siden, at statsadvokat Erik Merlung betegnede en tilsvarende historie fra tidligere sekretariatschef på Københavns Universitet Lars Erik Allin som fri fantasi.

Allin fortalte sidste vinter offentligheden, at han i efteråret 1986 havde været med til at fjerne en sender i Gammeltoft-Hansens telefon på Københavns Universitet. Og at han var rykket ud efter at have fået et tip fra en person i Forsvarets Efterretningstjeneste.

POLITIKEN

TIRSDAG 11. OKTOBER 1994

Årgang 111. Uge 41. Nr. 11

Løssalg over hele landet 8,00 kr.

Tlf. 33 11 85 11 døgnet rundt

Abonnements-service tlf. 33 91 01 01

■ LØS PÅ TRÅDEN

Spionen Victor Ostrovsky siger, at Mossad har aflyttet dansk professor

BT

Tuesday
11. okt

1994

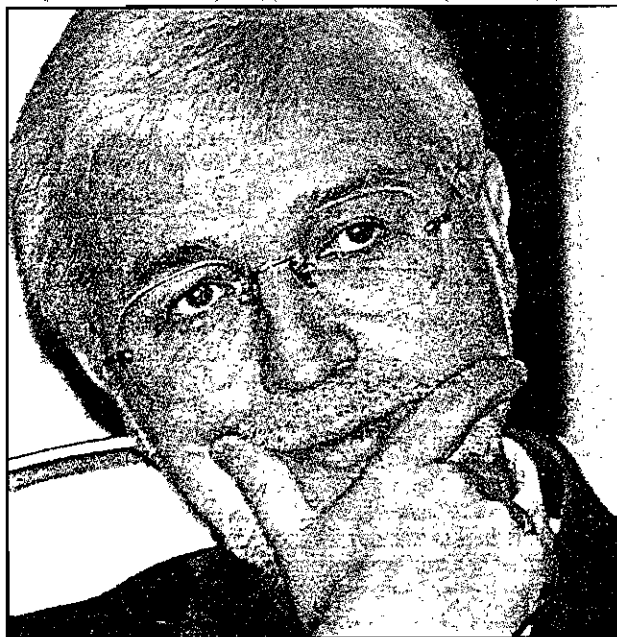

Foto: Jan Jørgensen

◆ *Ny afsløring:*

Israel aflyttede Gammeltofts telefon

SIDE 6 OG 7, 1. SEKTION

Skifter og lytter:
Hans Gammeltoft-Hansen spidser øren under debatten om de skjulte mikrofoner. I forgrunden sikkerhedsrådgiver Lars-Erik Allin, der er blevet fyret på grund af sygdom. Foto: Jan Jørgensen

◆ *Ny afsløring støtter Allin:*

Israel aflyttede Gammeltoft-Hansen

I en ny bog, skrevet af en tidligere Mossad-agent, hævder forfatteren, at Gammeltoft-Hansen blev aflyttet gennem flere år af den israelske efterretningstjeneste.

Af Asbjørn Svarstad og Jytte Kjærgaard

◆ Det var en dansk agent i Israels tjeneste, der i 1984 placerede en mikrofon på Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet. Det nævner den fremtrædende Mossad-agent, Victor Ostrovsky, i sin ny bog »Mossads Hemmelige Papirer«. Den israelske efterretningstjenestes beskudte aflyttere. Bogen er netop udkommet i Norge.

Afsløringerne glæder især den tidligere juridiske sikkerhedsrådgiver ved Københavns Universitet Lars-Erik Allin.

Han vakte betydelig opsigt, da han sidste år hævdede, at han i 1986 havde været med til at fjerne en mikrofon fra Gammeltoft-Hansens kontor. »Jeg har hele tiden fastholdt, at der var en mikrofon, og det bliver jeg ved med. Så kan de for min skyld blive ved med at lyve i Justitsministeriet og hos statsadvokaten,« siger Allin, hvis standpunkt nu får støtte fra en tidligere Mossad-agent.

Psykisk syg

For nyligt fandt statsadvokat Erik Merling, at der intet var om Allins historie, og han blev løst fra sine opgaver på universitetet med betegnelsen psykisk syg.

Victor Ostrovsky var i 1986 placeret i den danske afdeling på Mossads hovedkontor i Israel.

Af sin chef blev han den 16. februar 1986 bedt om at foretage en ny aflytning af professor Gammeltoft-Hansen, som Israel anså som palæstinensisk talsmand.

Ifølge Ostrovsky havde det israelske efterretningsvæsen allerede aflyttet Gammeltoft-Hansens kontor i flere år. At domme efter hans samtaler, fik israelerne mistanke om, at Gammeltoft-Hansen havde fået nyt om de skjulte mikrofoner. De ønskede derfor at installere en mikrofon i Gammeltoft-Hansens privat hjem.

Betydningsfulde

Den israelske agent beskriver Politiets Efterretningstjeneste, PET, som en lille efterretningserhverv, der ville spille i trodsdivisionen. »men de manglende kundskaber og økonomiske muligheder for at gøre det,« skriver han og fortsætter:

»Til gengæld for at få ting gjort for os, sørgede vi for, at

de følte sig betydningsfulde.«

Den første mikrofon på Gammeltoft-Hansens kontor blev efter Ostrovskys udsagn placeret i slutningen af 1984 af en agent, som Mossad havde inden for det danske efterretningsvæsen.

Hans navn var Schmidt og

forlod lokalene, var mikrofonen installeret på Gammeltoft-Hansens kontor.

Mossads kontaktperson i Skandinavien fik hver fjortende dag udleveret båndet med Gammeltoft-Hansens samtaler.

Schmidt skulle øjensynligt have sendt et team af politifolk til at klare opgaven. Teamet forklarede, at de var i gang med at stoppe telefonlukkene på et bestemt kontor og fik adgang til universitetet. Da de

forlod lokalene, var mikrofonen installeret på Gammeltoft-Hansens kontor.

Mossads kontaktperson i Skandinavien fik hver fjortende dag udleveret båndet med Gammeltoft-Hansens samtaler.

Hvem var agenterne?

◆ Victor Ostrovsky, forfatter til to afslørende bøger om det israelske efterretningsvæsen Mossad, har over for B.T. navngivet to danske efterretningssagere som i perioden 1984-86 skulle have arbejdet for Mossad.

Schmidt med kodenavnet »Oliemaling«, havde i slutningen af 1984 ansvaret for, at mikrofonen blev installeret på Gammeltoft-Hansens kontor, påstår Ostrovsky.

Den 19. februar 1986 sendte Mossads kontaktperson i

Skandinavien via en sikker linie på Israels ambassade i Danmark besked til hovedkontoret om, at »Purple-A« havde installeret en mikrofon i professorens hus.

Noget vrøvl

»Sådan noget ævl vil jeg ikke kommentere,« er hans eneste replik.

Et opslag i den Blå Bog viser, at Schmidt blev PET's Efterretningssagere allerede i 1983, for at blive vicepolitimester på Grønland.

Ifølge B.T.s oplysninger tiltrådte Dalsgaard i 1992 en stilling ved Glostrup Politi.

ASpa/Kjær

B.T. har talt med Schmidt alias »Oliemaling«, som afviser Ostrovskys historie med en stor latter.

»Sådan noget ævl vil jeg ikke kommentere,« er hans eneste replik.

Et opslag i den Blå Bog viser, at Schmidt blev PET's Efterretningssagere allerede i 1983, for at blive vicepolitimester på Grønland.

Ifølge B.T.s oplysninger tiltrådte Dalsgaard i 1992 en stilling ved Glostrup Politi.

ASpa/Kjær

◆ *Manden bag afsløringen:*

Dansk politi anbragte mikrofonen

Det er ud fra et ønske om at skade den israelske efterretningstjeneste Mossad mest muligt, at en tidligere agent nu fortæller om aflytningssagen på Københavns Universitet.

Af Asbjørn Searstad og Lytte Kjærgaard

◆ »Det var mig som sendte en advarsel til Danmark om, at professor Gammeltoft-Hansens telefon blev aflyttet. Mossad havde fået deres kontakter i det danske politi til at installere udstyret. Vi i den israelske efterretning ville gerne høre, hvad der blev sagt på hans kontor og i hans hjem. Manden var kendt for at have gode forbindelser til palæstinensiske kredse i Danmark.«

Det siger den tidligere Mossad-agent, Victor Ostrovsky, i telefonen til B.T. efter at hans ny bog om det israelske efterretningsvæsenes virksomhed i går kom på gaden i Tyskland og Norge. Ostrovsky sad på den såkaldte Skandinavien-desk, hvor han havde med alle nordiske lande at gøre – men mest med Danmark.

»Jeg havde daglige kontakter med vores egen forbindelsesofficer hos Politiets Efterretningstjeneste i København. »Selv om al forbindelse til danske samarbejdspartnere skulle foregå gennem vores egen mand i København, skete det nogle gange, at han selv bad mig tage direkte kontakt til danskere. På den måde havde jeg kendskab til en dansk major i den militære efterretningstjeneste, som vi jo også samarbejdede med.

Efter jeg var hoppet af fra Mossad, ringede jeg til denne mand for at få ham til at advare Gammeltoft-Hansen om mikrofonerne, der var placeret i såvel hans kontor som i hans hjem. Majoren var ikke på sit arbejde, så jeg efterlod derfor besked hos hans sekretær. Bagefter har jeg ikke haft noget med sagen at gøre, men jeg hørte noget om, at en mikrofon var fundet,« siger Ostrovsky.

Kontakter til PLO

Om baggrunden for, at israelerne skal have været interesserede i at vide, hvad der blev sagt på kontoret hos en juraprofessor i København, siger den tidligere agent: »For det første var vi opmærksomme på, at han muligvis stod til at få et højere og mere ansvarsfuldt job i den danske forvaltning. Og vi mente, at han havde gode kontakter til folk i PLO.«

Dertil ville vi gerne høre, hvad der blev sagt på hans kontor og i hans telefon. Da vi fik en mistanke om, at han ikke længere følte, at han kunne tale åbent om ting i arbejdstiden, fik vi vore danske samarbejdspartnere til at plante et aflytningssystem i hans hjem. Det var ikke så meget, fordi

vi i Israel havde noget imod, at palæstinenser tog til Danmark for at bo der. Det var mere, for at vi skulle kunne blive i stand til at kontrollere dem, der rejste.

Hvis der på Gammeltofts kontor blev nævnt, at en mand på Vestbredden havde brug for hjælp til at komme til Danmark, kunne vi sende en af vores egne ud til denne palæstinenser for at tale med ham. Vi bad ham typisk om at gå med på et samarbejde. Hvis han så ikke gik med på det, sørgede vi for, at hans senere ansøgning blev afslået. Derefter kunne vi gå tilbage til ham og sige »nå, det gik vist ikke så godt. Vil du have hjælp til at få et positivt svar?«

De fleste reagerede ved at svare ja. De tænkte nok, at Mossad var over alt, og at de alligevel ikke havde ret meget at stille op mod os.«

Gængs forklaring

Er du klar over, at danske myndigheder har undersøgt påstanden om aflytning på Gammeltoft-Hansens kontor?

»Ja, det blev jeg fortalt af en dansk journalist, der ringede til mig sidste år. Jeg ved ikke hvad resultatet af undersøgelsen blev, men jeg kan da gætte at de konkluderede, at der ikke havde været noget, og at hvis der havde, så var det noget stads fra en fremmed planet, og umuligt at vide hvor mikrofonerne stammede fra.«

I dette tilfælde, at kilden var mentalt syg!

»Det samme siger israelske myndigheder om mig. Og det til trods for, at jeg har været gennem to og et halvt års træning og et og et halvt års testning, inden jeg begyndte at arbejde for Mossad. Ingen israeler kan have været bedre psykologisk undersøgt end jeg var.«

Kan du også tænke dig at bistå danske myndigheder med at finde svaret på Gammeltoft-Hansen sagen?

»Ja, selvfølgelig. Nu er det på den måde, at israelsk og dansk efterretning er i seng med hinanden – og det er israelerne der har kondom på – så jeg kommer ikke til Danmark. Men jeg tager gerne mod en parlamentarisk undersøgelseskommission.«

Canadisk politi

Kan du bevise, at dine påstande om Gammeltoft-Hansen ikke er opstået efter den megen ballade om sagen i Danmark?

»Det kan jeg faktisk. Alle mine dokumenter fra Mossad blev sommeren 1990 afleveret til det canadiske politi, fordi jeg var bange for at de skul-

le blive stjålet. Den gang blev hver enkelt side katalogiseret og signeret af politiet. Også dem, der handler om denne sag,« siger Victor Ostrovsky.

Er det for at skade Danmark, at du inddrager landet i dit felttog mod Mossad?

»Nej, det er for at skade Mossad så meget som muligt, at jeg skriver mine bøger om deres virksomhed. Folk har ret til at vide, hvad denne organisation og dens medlemmer går rundt og foretager sig

af ulovligheder over alt i hele verden. Også i Danmark. Hos jer har politikerne lagt en politisk overbygning for hvad efterretningstjenesten må og ikke må. Men det er som at købe byens dyreste lås til yderdøren – og så lade alle vinduer stå åbne. Når efterretningstjenesten har lov til at samarbejde med forbyrderorganisationen Mossad,« afslutter Victor Ostrovsky.

Agent og forfatter:
»Aflytningen af Gammeltoft-Hansens skete, for at vi bedre kunne kontrollere palæstinenserne, der rejste fra Israel,« siger Victor Ostrovsky.

Foto: Mark O'Neill

◆ *Koreanere bosat i Danmark blev registreret:*

PET gav Mossad oplysninger til Moon-sekten

Politets Efterretningstjeneste har, ifølge den israelske afhopper-agent Victor Ostrovsky, hjulpet den religiøse Moon-bevægelse med at samle oplysninger ind om herboende koreanere.

Af Asbjørn Svarstad og Lytte Kjærgaard

◆ Hvis man skal tro den israelske afhopper-agent Victor Ostrovsky, indsamlede Politets Efterretningstjeneste i perioden 1982-86 følsomme oplysninger om koreanere bosat i Danmark. Informationerne blev regelmæssigt givet til den amerikanske efterretningstjeneste CIA, men på forespørgsel fik også Mossad del i oplysningerne.

Den 17. februar 1986 bad Ostrovsky Mossads hemmelige agent i Skandinavien skaffe oplysninger om koreanske dissidenter i Danmark.

Mossad havde, ifølge Ostrovsky, en samarbejdsaftale med Moons hovedkontor i Seoul i Sydkorea.

»En lignende forespørgsel rettede vi i 1982, men da ville danskerne ikke samarbejde. Denne gang var de mere hjælpsomme. Danskerne ville samarbejde og understregede, hvor følsomme oplysningerne

var. De samlede dem ind udelukkende til CIA og ville ikke komme i klemme mellem barken og veddet,« skriver Victor Ostrovsky i sin ny bog, »Mossads Hemmelige Papirer«.

Risikoen ved at give oplysningerne videre til Moon blev diskuteret i Mossads hovedkvarter i Tel Aviv, hvor man blev enige om at levere varen.

Informationerne om koreanere i Danmark kom 19. februar 1986. Ostrovsky gav dem videre til Mossads informationsafdeling, som slørede dem, så det ikke var muligt at spore dem tilbage til Danmark.

Informationerne til Mossads mand i Japan og videre til kontaktmænd hos Moon.

Et godt forhold

Hvorfor var Mossad interesseret i at hjælpe en mand som »pastor« Moon?

»Kort og godt fordi de havde et godt forhold til ham. Altså, her må man gøre sig klart, hvad Mossad er for en

organisation. Det fungerer som en mafia. De er overalt, hører alt, ser alt, interesserer sig for alt. De har selv mistet grebet om, hvorfor de gør det, men de gør det. Derfor har de også forbindelser med den slags typer,« siger Victor Ostrovsky til B.T.

Mossads forbindelse til Moon kan udspringe af en fælles interesse for våben. Den 73-årige koreanske forretningsmand og grundlægger af den verdensomspændende Unification Church, Sun Myung Moon med 250.000 medlemmer, er kendt som størstilet våbenproducent.

Moons mål er en verdensretter centreret omkring et forenet Korea og med Moons religion som lov.

B.T. erfarer, at koreanere i Danmark har været klar over Moon-bevægelsens interesse. Især har adoptivforældre til koreanske børn følt sektnes ånde i nakken. Men Moon anses koreanere for at rangere højere end andre folkeslag. Koreanske adoptivbørn med kendskab til vestlig kultur og sprog har været potentielle juveler at få fingre i for Moon.

Fælles interesser:
Den koreanske religiøse leder Sun Myung Moon kan have fælles interesser med den israelske efterretningstjeneste Mossad, da Moon er kendt som en stor våbenproducent.
Foto: AP

Ostrovsky trues på livet

◆ Den tidligere Mossad-agent Victor Ostrovsky er bange, efter at han har afsløret mange af sin tidligere arbejdsgivers aktiviteter. Til B.T. siger han: »Ja, jeg har al mulig grund til at frygte for mit liv nu.

Specielt efter at en fremtrædende israeler offentligt kom op med tanken om, at jeg burde myrdes. Den slags udtalelser har selvsagt givet »gode ideer« til en masse galninge,« siger Victor Ostrovsky.

PET tavs om Mossad-kontakt

En af Politets Efterretningstjeneste, Birgitte Stampe, føler ingen anledning til at foretage sig noget efter afsløringer fra en tidligere Mossad-agent.

Eks-agenten Victor Ostrovsky hævder, at PET hjalp Mossad med at aflytte professor Gammeltoft-Hansen på Københavns Universitet i 1984-1986.

»Jeg kan ikke forestille mig, at de påstande har noget på sig,« siger Birgitte Stampe til B.T.

Politets Efterretningstjeneste har ikke tænkt sig at iværksætte en undersøgelse, medmindre de bliver bedt om det.

»Hele Gammeltoft-Hansen-sagen er gevaldigt godt undersøgt, og jeg finder ikke anledning til at foretage mig noget,« siger politimester Birgitte Stampe.

Hovedpersonen

Hovedpersonen i sagen, nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, blev sidste år udråbt som genstand for aflytning på grund af hans påståede sympati for palæstinaernes sag.

En juridisk rådgiver ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, sagde, at han havde været med til at fjerne en mikrofon fra Gammeltofts kontor. Efter en gennemgribende undersøgelse blev det af statsadvokat Erik Merlung afvist som det pure opspind.

Hvad foregik der

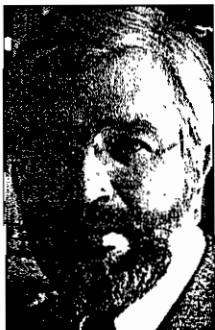
Med afsløringerne i Ostrovskys bog er der igen sat gang i spekulationerne om, hvad der er foregået i den ellers så fredssommelige professors kontor og privathjem.

Gammeltoft-Hansen oplyser, at han på intet tidspunkt har haft mistanke om, at han blev aflyttet.

»For mit vedkommende har sagen haft et tilfredsstillende forløb. Med Merlungs undersøgelse havde jeg indtil nu lagt sagen bag mig,« siger Gammeltoft-Hansen. Der følger den nye avisning med interesse. *asra/kjær*

Birgitte Stampe vil ikke foretage sig noget efter afsløringerne.

Gammeltoft-Hansen har ikke haft mistanke, men følger udviklingen.

◆ Påstande om PET og Mossad skal undersøges:

Afsløringer op i spionudvalg

Victor Ostrovskys afsløringer i B.T. om Mossads samarbejde med PET om bl.a. aflytning af Gammeltoft-Hansen havner i Folketingets »spion-udvalg«

Af Lars Lemche og Jytte Kjærgaard

◆ De seneste dages artikler i B.T. om den israelske efterretningstjeneste Mossads tilsyneladende tætte samarbejde med danske PET får politiske konsekvenser.

Flere medlemmer af Folketingets udvalg for kontrol med efterretningstjenesten - spionudvalget - vil på næste møde kræve en forklaring og vurdering af den afhoppede agent Victor Ostrovskys påstande:

◆ At Mossad med hjælp fra PET fik aflyttet professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet i 1984-86. En undersøgelse har ellers med konklusionen »pure opspind« afvist påstanden fra universitetets nu afskedigede juridiske rådgiver, Lars-Erik Allin om, at han sammen med »agent Thomsen« fjernede en mikrofon fra Gammeltofts kontor.

◆ At Mossad har haft adgang til at undersøge arabiske statsborgere, der har søgt visum til Danmark.

◆ At PET har videregivet oplysninger til CIA og dermed Mossad om koreanske statsborgere i Danmark - oplysninger der skulle være havnet hos lederen af den berygtede koreanske Moon-sekt.

Ønsker forklaring

SFs medlem af kontroludvalget, partiformand Holger K. Nielsen, er overrasket over

Victor Ostrovskys påstande.

»Jeg vil finde det naturligt, at vi på næste møde får en forklaring og en diskussion af, om der er behov for at undersøge påstandene,« siger Holger K. Nielsen.

Samme holdning har andre medlemmer af Folketingets »hemmeligste« udvalg, der årligt holder fire til fem møder bag lukkede og aflytningssikre døre.

Chefen for Politiets Efterretningstjeneste, Birgitte Stampe, mener ikke, det er nødvendigt at undersøge påstandene.

»Jeg kan ikke forestille mig, at de påstande har noget på sig,« sagde hun i gårsdagens B.T.

Tvivl om påstande

Medlemmer af Folketingets »spion-udvalg« er dog også særdeles usikre på, om der er hold i Ostrovskys belastende påstande.

»Men vi bør have dem checket,« som et medlem siger.

Spionudvalgets formand, Svend Erik Hovmand(V), er helt enig.

»Så gør vi det - naturligvis.«

Udvalget har fem medlemmer: Holger K. Nielsen (SF), Helge Adam Møller (K), Torben Lund (S), Ole Donner (Z) samt Svend Erik Hovmand (V).

Men et mangeårigt medlem af Folketingets kontroludvalg med Politiets Efterretningstjeneste, tidligere folketings-

◆ *Ny afsløring:*

Israel aflyttede Gammeltofts telefon

SIDE 6 OG 7, 1. SEKTION

Afhopper: De seneste dages artikler i B.T. - øverst forsiden fra mandag, nederst tirsdagens omtale - får nu politikerne til at reagere.

PET gav Mossad oplysninger til Moon-sekten

medlem Jens Thoft, SF, kalder udvalget for narreværk.

Nul og niks

»Det, der foregår i udvalget, er nul og niks. De spørgsmål, der bliver rejst, bliver overordentligt nødtørftigt besvaret, om overhovedet. Den orientering vi fik omkring Blekingegadebanden, fik vi først,

da Marc Rudin havde fået sin dom, og den varede sammenlagt under fem minutter,« siger Jens Thoft. Han mener, at udvalgets eneste funktion er, at det eventuelt kan lægge bånd på lidt for kreative elementer hos PET.

Famille E. B.

16 okt. 1994

OMBUDSMANDEN AFLYTTET HJEMME

Ekstra Bladet
møder den
afhoppede
Mossad-
spion Victor
Ostrovsky,
der hævder,
at
ombudsman-
den både blev
aflyttet i sit
hjem og på
Københavns
Universitet.

BLEV OGSÅ AFLYTTET I SIT HJEM

Victor Ostrovsky, den tidligere agent for Mossad, som nu afslører viden om hemmelige aflytninger af den danske ombudsmand. Det er sket i bogen 'The Other Side Of Deception'. (Foto: Reuter)

Mikrofoner i Gammeltoft-Hansens kontor og bolig led i samarbejde mellem PET og Mossad, hævder den tidligere agent Victor Ostrovsky

OTTAWA (Ekstra Bladet): Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen blev i en periode på knap to år fra 1984 til 1986 systematisk og ulovligt aflyttet af Politiets Efterretningstjeneste (PET). På det tidspunkt var Gammeltoft-Hansen professor ved Københavns Universitet og samtidig en kontroversiel skikkelse i flygtningedebatten.

Aflytningerne foregik først fra Gammeltoft-Hansens kontor på universitetet og siden hen, da Gammeltoft-Hansen fattede mistanke, fra professorens private bolig, og de var et led i et hemmeligt samarbejde mellem kredse i PET og den berømte israelske efterretningstjeneste Mossad.

Det hævder den 44-årige Victor Ostrovsky, tidligere officer i Mossad, over for Ekstra Bladet. Vi er taget til Canada for ansigt til ansigt at få Ostrovskys version af omstændighederne omkring de påståede aflytninger. Og det første møde foregår på en restaurant i Ottawa, Canadas hovedstad og byen, hvor den canadiske sødte tidligere agent bor i dag.

EN BOMBE

Ostrovskys udtalelser lægger - hvis de er korrekte - en bombe under statsadvokat Erik Merlungs rapport om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen. En rapport, der kategorisk konkluderede, at ophavsmanden til den utrolige historie om skjulte mikrofoner på Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, var sindesyg og utroværdig. At hele affæren var et produkt af en syg mands hjerne.

Den konklusion giver Ostrovsky - for at sige det mildt - ikke meget for:

- Det er fuldstændig naivt at forestille sig, at den danske statsadvokat kunne nå frem til et andet resultat. Det var jo givet på forhånd. Vi befinder os i en skyggeverden, hvor sandheden per definition aldrig vil knække frem. Og hvis den så endelig gør det, bliver kilden altid stemplet som enten sindesyg eller forræderisk. Det samme er jo overgået mig. Nej, den rapport er ubrugelig.

STORE PENGE

Hvor Allin 'blot' var en juridisk konsulent på Københavns Universitet med ansvaret for bl.a. intern sikkerhed, så er Victor

Ostrovsky en forkæstret og forhadnt skikkelse i efterretningsskredet.

Han opnåede øjeblikkelig verdensberømmelse, da han i 1990 udgav bogen 'By Way Of Deception', en beretning om hans tid i Mossad. Det er før set, at tidligere agenter har tjent store penge på at skrive om deres spion-tilværelse, men det var første gang, at offentligheden kom ind bag de ellers hermetisk lukkede døre i verdens bedste, mest effektive og mest heundrede spion-organisation: Mossad.

Bogen har gjort Ostrovsky til millionær i dollars. Den er solgt i næsten en million eksemplarer og vakte vild opstandelse i den vestlige verden i almindelighed og i Israel i særdeleshed. Ostrovsky blev betegnet som en gemen forræder og flere kendte israelere foreslog offentligt, at han burde likvideres for sin illoyalitet.

Den reaktion har man fra officiel israelsk side bittert fortrudt i dag. En meget højt placeret israelsk embedsmand har direkte over for Ekstra Bladet sagt, at 'vi desværre gav ubetalelig reklame til Ostrovskys perverse løgne ved at tegne manden alvorligt'.

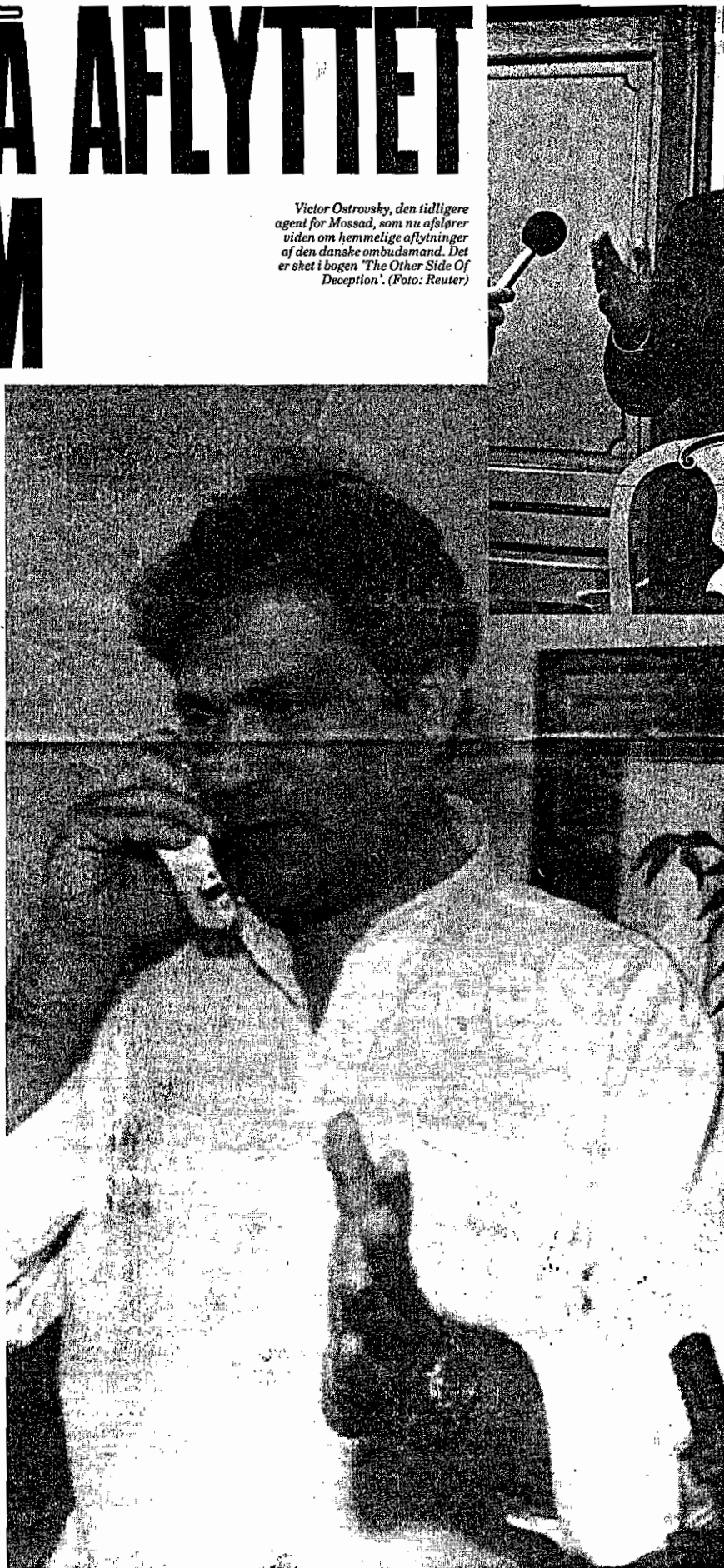
GAMLE PAPIRER

Nu har den kontroversielle tidligere agent så udgivet sin anden bog. Og det er her, historien om aflytningen af den danske ombudsmand dukker op.

Allerede sidste efterår, da Ekstra Bladet afslørede den påståede aflytning, talte vi med Victor Ostrovsky. Dengang kendte han ikke noget til affæren, men betegnede det som ovenud sandsynligt, at Mossad var involveret.

I sin nye bog, 'The Other Side Of Deception', beskriver Ostrovsky så pludselig forholdsvis detaljeret begivenheder omkring aflytningen, og han har til danske og norske aviser givet udtryk for, at han har dokumenter, der beviser påstandene. Det betegner han dog over for Ekstra Bladet som en misforståelse:

- Jeg refererede til papirer, som jeg allerede tidligere har offentliggjort. Papirer, der beskriver det strukturerede samarbejde mellem Mossad og PET. Der er som sådan intet nyt i det.

Hans Gammeltoft-Hansen og Lars-Erik Allin under et pressemøde i forbindelse med Mossad-sagen. Allin har netop læst op om sin sandsynlige og utroværdige i statsadvokatens rapport om det påståede fund af en mikrofon i telefonen. (Foto: Tine Harden)

JEG OPNÅR INTET VED AT LYVE

- Jeg har skrevet det, jeg ved. Og jeg synes, aflytningen af Gammeltoft-Hansen var latterlig og nyttesløs, siger Victor Ostrovsky

OTTAWA (Ekstra Bladet): Mødet med den tidligere Mossad-agent Victor Ostrovsky er kommet i stand ved gentagne, meget korte opringninger frem og tilbage, og selve stedet bliver først bestemt 20 minutter inden det aftalte tidspunkt.

Ostrovsky dukker op i lobbyen på Ottawas største hotel, Chateau Laurier. Han er ca. 176 centimeter høj, har sort hår og brune øjne. Han er pænt klædt på - hvid skjorte, dyr læderjakke og sorte gebardine-bukses.

Han ligner ikke en agent. Hverken forhenværende eller nuværende, men det gør den slags vel heller ikke.

Ostrovsky ser ud til at være i god form og bekræfter da også, at han er i stand til at tage vare på sig selv. Efter en kort og høflig præsentation foreslår han, at vi går et andet sted hen. Kun 200 meter væk ligger Westend Hotel. Vi sætter os ved et piano, og Ostrovsky be- stiller en kande kaffe.

- Tror du, vi bliver overvåget?

- Formentlig, men tag det roligt. De gør mig ikke noget.

MIKROFONEN I KONTORET

- Okay. Hvorfor fortalte du ikke, hvad du vidste om aflytningen af Gammeltoft-

Hansen, da vi talte med dig sidste år?

- Det så jeg ingen grund til. Jeg ved meget, som jeg ikke siger, og min situation har udviklet sig siden sidste år.

- Hvad mener du? - Det var ikke meningen, at jeg skulle skrive mere om Mossad. Jeg ville videre med mit liv, men nogle helt specielle begivenheder internt i Mossad har gjort det nødvendigt for mig at skrive den nye bog.

- Lad os vende tilbage til aflytningen af Gammeltoft-Hansen. Hvem aflyttede ham og hvorfor?

- Jeg var kun indirekte involveret i den anden aflytning. Det vil sige aflytningen af Gammeltoft-Hansens privat-adresse. Men allerede i 1984 havde Mossad-agent i PET, en mand ved navn Schmidt og med kodenavn 'Oil-Paint', på vores foranledning installeret en mikrofon i Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet.

- Det finder jeg ud af i februar 86, da jeg af min sektionsleder bliver bedt om at tage kontakt med 'Hombre' - Mossads hoved-agent i Skandinavien. Der er nemlig sket det, at vi har begrundet mistanke om, at Gammeltoft-Hansen er klar over, han bliver aflyttet.

- Hverdan ved I det? - Det kunne vi høre på

den måde, han førte sine samtaler på. Under alle omstændigheder bliver vi enige om også at aflytte professorens privat-adresse. Tre dage efter kontakten med 'Hombre', får vi i Israel tilhagemelding om, at mikrofonen er placeret.

- Af hvem? - Af 'Purple A'. Det er Mossads dæknnavn for PET.

- Hvad var så interessant ved Gammeltoft-Hansen, at Mossad følte det nødvendigt at aflytte ham?

- Godt spørgsmål. Personligt synes jeg, det var vanvittigt. Årsagen var, at professoren havde meget med palæstinensiske flygtninge at gøre. Og meningen var, at Mossad kunne kryds-tjekke navne, der kunne tænkes at dukke op i hans telefon, med vores enorme database over registrerede potentielle arabi- ske terrorister.

- Men sundheden er den, at aflytningen var latterlig og nyttesløs, og jeg ved da også, at en dansk efterrettingsagent ved navn Dalsgård protesterede over den.

GODE VENNER MED MOSSAD

- Var samarbejdet mellem Mossad og PET helt officielt?

- Hvad er officielt i den branche? 'Oil-Paint' arbejdede og arbejder stadig, så vidt jeg ved - for Mossad. Men husk på, at PET og Mossad er meget gode venner. PET er jo en lille organisation, der gerne vil lega med de store, og Mossad har altid haft utrolig let ved at

bruge - ja, udnytte - jeres efterretningstjeneste. PET fik jo ikke engang de fuldstændige udskrifter tilbage fra os.

- Hvordan kan jeg vide, at det, du siger, er sandt? Hvorfor skal jeg tror på det? Vores statsadvokat har allerede konkluderet, at Lars-Erik Allins historie var usand?

- Jeg er fuldstændig ligeglad, om du tror på mig eller ej, men hvorfor skulle jeg lyve? Jeg har intet at opnå, og denne sag er ubetydelig ved siden af det andet, som jeg beskriver. Løvrigt er jeg galvaniseret over for mistillid. Jeg er vant til, at man kalder mig løgner og bedragler. Ikke desto mindre er hvert et ord sandt.

- Findes der overhovedet nogen måde at dokumentere dine påstande på?

- Journalister har det af naturlige årsager svært med efterretningssager. Til gengæld har I jo også frit spil. Men du kan jo spørge Schmidt eller Dalsgård, selv om jeg er sikker på, at det vil være koncentreret spild af tid.

- Aflytter Mossad stadig danske embedsmænd eller andre i Danmark?

- Aner det ikke. Jeg ved intet om, hvad de laver i dag, men jeg vil blive utrolig overrasket, hvis de ikke gør det.

- Er der ikke god fornuft i

at sikre sig mod, at der kommer terrorister ind i Danmark?

- Selvfølgelig. Det skal bare ikke ske ved ulovlige aflytninger. Løvrigt er der masser af andre måder at sikre sig på, og for det andet skal de palæstinensiske flygtninge, der kommer til Danmark, jo også behandles efter danske regler. Ellers må I lode vera med at tage imod dem.

- Du har skrevet andet i din nye bog. Bl.a. at Mossad slog den tyske statsminister i Schleswig-Holsten, Uwe Barschel, ihjel, at Mossad stod bag kuppet på Gorbatsjov, at Mossad har forsøgt at likvidere George Bush, at Mossad har lavet nazi-lignende menneske-eksperimenter i Sydafrika og så videre. Er det underligt, at der sættes spørgsmålstegn ved din seriøsitet?

- Det tager jeg ikke stilling til. Jeg har skrevet, det jeg ved. Der kan være enkelte unøjagtigheder, men journalister over hele verden har gentagne gange forsøgt at lægge felder for mig. Indtil videre er det ikke lykkedes.

EN PRIS PÅ HANS HOVED

- Men jeg bliver da tager alvorligt. Netop i disse dage har yderliggående jødiske fundamentalister - Kahane-folkene - sat en pris på mit hoved. Det gør de ikke, fordi jeg er ligegyldig.

- Hvad siger din kone og dine to døtre til at det her. De må da være bange?

- Det er selvfølgelig en balastning, men vi har lært at leve med det. Jeg har taget mine forholdsregler og er efterhånden begyndt at få en fornuftig tilværelse.

- Du blev millionær på din første bog. Var det derfor du skrev den?

- Ja, jeg tjente mange penge på min første bog. Og hvad så! Det har intet om helst med indholdet at gøre. Jeg kan sagtens lave uden penge fra mine bøger, jeg er kunstmaler i dag, og mine billeder sælger fint.

- Holder du af staten Israel?

- Jeg er i virkeligheden den sande patriot. Der foregår mange smukke og dejlige ting i Israel. Langt, langt størstedelen af menneskene i administrationen er dygtige, hederlige og fina folk. Det er derfor, jeg be- kæmper Mossad. Jeg har været inden for i seks år. Jeg ved, hvordan organisationen arbejder som en stat over staten med en magtfuldkommanhed uden side- stykke og fuldstændig total og aldeles uden for kontrol.

- Føler du dig sikker i dag? Fornylig forestog en fremtrædende tidligere israelsk chefredaktør for åbent fjernsyn, at du blev 'fjernet fra jordens overflade'.

- Jeg føler mig sikker på, at Mossad ikke kommer efter mig. Det er ikke og har aldrig været deres stil at slå jøde ihjel. Men de fanatiske Kahane-folk er en anden snak.

Canada

Jeppe Juhl

Får vi nogensinde sandheden

Ny mystik i Allin-sagen

Fritz Hartz, Oehlenschlägersgade 38, København:

I POLITIKEN tirsdag 11. oktober kan man på første sektion, side 5 se følgende overskrift: Israelsk agent: Vi aflyttede professor.

For nogle uger siden gav statsadvokat Erik Merlung den tidligere sekretariatschef på Københavns Universitet, Lars Erik Allin, følgende skudsmål. 'Han er en fantast, og en meget syg mand'.

Dette skudsmål blev uddybet og bragt i nyhederne samme aften og i aviserne samme dag og den påfølgende. På grund af dette havde man eftertrykkeligt fortalt den danske nation, at Allin er upålidelig, og nationen kunne trygt sove videre.

I forbindelse med oplysningerne om Allins sygdom, bekendtgjorde Erik Merlung, at man ikke ville gøre mere ved sagen, på grund af sygdommens karakter.

Se, det var jo meget 'storsindet' - og en meget smart måde at lægge låg på sagen. - Tilbage sad Allin, stemplet som et sygt menneske. Han havde ikke engang mulighed for at forsvare sig - hvem ville lægge øre til en manio-depressivs tågede snak om mikrofoner.

SAGEN er mystisk. Lige gyldigt om Allin er en syg mand, så kan man ikke andet end undre sig over, at han op til sine bekendtgørelser om skjulte mikrofoner på Gammeltoft Hansens kontor på Københavns Universitet, var samme universitets sikkerhedschef, og at man først efter hans oplysninger kommer frem til den konklusion, at han er totalt uskikket til sit job som sikkerhedschef på universitetet på grund af, han er manio-depressiv (sindssyg).

Statsadvokat Erik Merlung var sat på sagen som undersøger - og hans konklusion kender vi til bevidstløshed, men samtidig glemmer vi, midt i røgsløret, at han er hamrende inhabil som undersøger af sagen. Han er jo politiets mand, og dermed også efterretningsvæsenets (PET). Men her i Danmark er vi jo vant til at politiet undersøger sager om sig selv. Det er der ikke noget nyt i.

Merlungs udtalelser blev slugt råt af hele den danske nation - men nu hævder den tidligere Mossad-agent Victor Ostrovsky, at historien er sand, og at man foruden aflytningen på Københavns Universitet også aflyttede Gammeltoft Han-

sens privatbolig.

Ostrovsky hævder, at den israelske efterretningstjeneste havde fået dansk politi (en tidligere sag har bevist at de to efterretningsafdelinger arbejder tæt sammen) til at stå for installeringen af aflytningsudstyret - og at begrundelsen for aflytningen skulle være, at Gammeltoft Hansen skulle være sympatier for den palæstinensiske sag, og at han var en slags talsmand for palæstinenserne herhjemme.

Hvem skal man nu tro på?! - Jeg selv er mest tilbøjelig til at mene, at Merlung enten ikke kunne komme videre med undersøgelsen af den påståede aflytning - eller - han er fuld af løgn!

Det er tankevækkende, at Allin kommer med sine afsløringer næsten samtidig med, at Ostrovsky udgiver en bog, hvor han faktisk beskriver et hændelsesforløb om aflytningen, der passer med Allins.

Det er også tankevækkende, at hver gang politiet undersøger sager om sig selv, ender konklusionen med: Ikke spor hold i klagerne.

Her drejer det sig om statens sikkerhed, og man sidder tilbage med den umulige tanke, at nationen bevist er blevet vildledt. Mon vi nogensinde får den hele sandhed?

POLITIKEN 18.10.94
ARROGANCE

Villy Møller Nielsen, Fuglsangparken 48, Fredericia, skriver bl.a.:

Med vanlig arrogance afviser lederen af Politiets Efterretningstjeneste (PET), Birgitte Stampe at foretage sig noget trods oplysninger fra en afhoppet israelsk efterretningsagent om, at (PET) hjalp den israelske efterretningstjeneste (MOSSAD) med at aflytte professor Gammeltoft-Hansens kontor.

Sagen var ellers bekvemt blevet lukket med at erklære Lars-Erik Allin, som hævdede at have fjernet en mikrofon fra Gammeltoft-Hansens kontor, for psykisk ustabil.

Hjemmeværnsfolk som privat og i medierne har advaret om, at hjemmeværnet er i gang med at blive infiltreret af højreekstremister og andre fremmedhadske og racistiske grupper, har i dag fået mundkurv på.

At lukke munden på ubekvemme kritikere og betegne dem som værende psykiske syge var metoder, der blev brugt i det gamle Sovjetunionen - den slags vil vi gerne bede os fri for i et demokratisk samfund som det danske.

Universitetet kræver mere kontrol og styring med Studenterhuset i Købmagergade i København.

Foto: DKL

Rektor nægter at undersøge lukning

Der er masser af liv i Studenterhuset, men aktiviteterne har ændret karakter

Rektor på Københavns Universitet, Kjeld Møllgård, nægter at gennemføre en tjenstlig undersøgelse af forløbet omkring lukningen af studenterhuset for præcis et år siden. Samtidig erkender universitetets ledelse overfor rådgivningsgruppen Regnbuen, at der rent faktisk skete en overtrædel-

se af registerloven, da der blev udleveret navnelister til Ekstrabladet.

– Men der sker nok ikke andet, end at universitetet får en næse af Registertilsynet, siger Jesper Lund fra Regnbuen til Dagbladet Arbejderen.

Regnbuen undersøger i øjeblikket mulighederne for at komme videre med sagen. Gruppen er interesseret i at blive rensset for de voldsomme beskyldninger, der blev rejst i forbindelse med den opsigtsvækkende lukning af huset.

Regnbuen og Studerende mod Racisme er i dag ikke længere aktive i det genåbnede Studentarhus i Købmagergade. Det er til gengæld en række andre grupper og organisationer.

– Huset bliver brugt mere i dag end før lukningen, vurderer formanden for Studenterhusets bestyrelse, Christian Åbro, overfor Dagbladet Arbejderen.

– Vi har fået en lang række nye grupper, og her sker en masse, både debatter, støttefester og meget andet. Men aktiviteterne

manifesterer sig nok ikke som tidligere i modsætning til samfundet, vi er ikke bundet op på en konfrontationspolitik; der er tale om en bred kreds, der laver politiske og faglige arrangementer.

Der er netop nu ved at blive udarbejdet en ny samarbejdsaftale mellem Studentarhuset og universitetet, sidstnævnte har ønsket mere kontrol og styring med huset. Et krav bestyrelsen har modsat sig. *ur*

Midtersiderne

ÅRS DAG EN

ARBEJDER AUSEN

1/3 midtriel

20. OKT 1994

Torsdag 20. oktober 1994 Torsdag 20. oktober 1994

Det er en kold og meget tidlig morgen i det indre København.

Et stenkast fra posthuset i Købermagergade, Blekingegade-bandens sidste gerningssted, står to journalister og en fotograf fra Ekstra Bladet. Diskret, men yderst opmærksomt overvåger de Rundetårns nabobygning. De ved der kun er få minutter til, at stilheden i tussmørket vil blive forstyrret. En større kampklædt politistyrke er på vej for at komme på et uanmeldt besøg i Studenterhuset.

Der står razzia og lukning på ordensmagtens dagsorden.

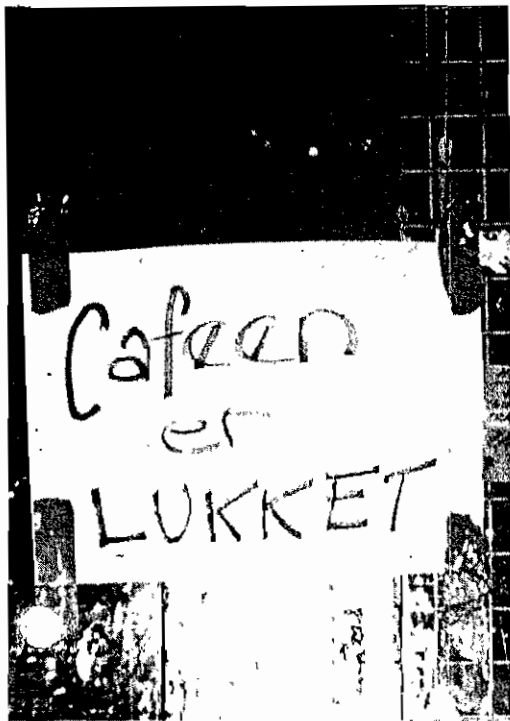
Formiddagspressens heltemodige udsendinge vågner brat af morgendøsen, da Studenterhusets døre åbner indefra. En af skribenterne genkender et af de to væsener, som omhyggeligt låser døren til huset efter sig og sætter sig op på deres cykler. Det er selveste den åndelige leder af den gruppe, som har nødsaget politiet til indgriben: Kalle Birck-Madsen fra Regnbuen. De to suspekter medbringer hver sin store taske...

Fotografen sikrer sig diskret og hurtigt et godt billede. Lidt sløret måske, men hvad skidt – det øger jo bare stemningen af mystisk dramatik.

Få minutter efter kommer dem, reporterne venter på. Den uniformerede skare med boltsakse og en begejstret og anspændt juridisk fuldmægtig fra Københavns Universitet, Lars Erik Allin, i spidsen. Og Ekstra Bladet tør jo hvor andre tier...

Så de følger forsigtigt efter.

20. AUG 94

I dag er det et år siden, at Ekstra Bladet »afslørede en terrorist-rede« på Københavns Universitet. Da avisens stort opsatte sensation blev pillet fra hinanden, var det ønskede resultat allerede opnået. De antifascistiske kræfter i Studenterhuset var sparket ud, og resten var blevet skræmt fra at tillade politisk aktivitet i huset. Bag kulissen står folk med forbindelser til lyssky højreekstremer kredse og efterretningstjenester og smiler tilfredse

Dagbladet Arbejderen har besøgt nogle af ofrene fra Studenterhusets ekskluderede brugergruppe, Regnbuen

Sorte skygger omki

af Ib Roslund

Første oplag af dagens avis er allerede gået i trykken med en forside, som slår en sag stort op: »Ekstra Bladet afslører: Terrorist-rede på Universitet«.

Næste oplag får politi-razziaen oven i.

Det er onsdag den 20. oktober 1994.

Ekstra Bladet i spidsen får store dele af den etablerede danske medieverden givet et billede af Studenterhuset, som de fleste af husets brugere har svært ved at genkende. Det skildres som hjemsted for et inferno af snyd med medlemstal, våbenlager for suspekte militante grupper og internt meningsdiktatur og totalitær dominans fra den psykologiske rådgivningsgruppe Regnbuens side.

Men de værste løgnhistorier overlader de »pænore« aviser til Ekstra Bladet, som jo tør hvor andre tier...

Der var stort set intet rigtigt i Ekstra Bladets artikel, fortæller Jesper Lund fra Regnbuen til Dagbladet Arbejderen.

Ekstra Bladets løgne blev også tilbagevist en efter en i løbet af ganske kort tid. Beskyldningen om fusk med medlemslisterne blev modbevist, da Studenterhusets bestyrelse holdt pressemøde senere den onsdag.

De »falske« navne var stavfejl som Harald og Tanja, der var stavet Harild og Tanda.

Politiets våbenfund i huset bestod af syv stykker gummikabel. Gummikablerne var anskaffet på et tidspunkt, hvor Studenterhuset var tidsat for gentagne indbrud. Da Københavns Universitet ikke hurtigt nok sikrede huset, valgte man at vogte det selv i en periode.

Beskyldningerne om forbindelser til terrorister byggede på, at en fra

det kurdiske PKK havde talt i huset og, at Regnbuen havde diskuteret Baader-Mein-hof, Blekingegade-handens og Den Røde Bændes aktiviteter.

Hagekors-gruppe bag lukningen

Hele historien har vist sig i virkeligheden at udspringe af Regnbuens modstand mod bestemte andre folk i huset.

Det hele startede med to okkulte gruppers forsøg på at ekskludere os, forklarer Kalle Birk-Madsen fra Regnbuen.

Den første af grupperne hed Solbjergskabet og var en hedensk, okkult vikingegruppe med besynderlig begejstring for hagekors og dansk kultur. Især én fra denne gruppe, Per Aastrup Olsen, akavte problemer i huset på grund af sin voldelige og ydmygende adfærd. Da det blev for meget, reagerede Kalle.

Han sagde blandt andet, at han godt vidste hvad Regnbuen var – og at han havde fundet én der kunne »nakke« Kalle. På det næste møde dukkede Pelle Buhl op, fortæller Jesper.

Pelle Buhl kunne midlertid ikke forhindre, at huset besluttede at bortvise Aastrup Olsen. Solbjergskabet blev omdannet til en runebegejstret gruppe med navnet Yggdrasil, og Buhl forsøgte derpå at få Regnbuen ekskluderet. Da det mislykkedes erklærede han åbent at ville gå til Københavns Universitet, politiet og pressen.

Pelle forudsagde husets lukning 14 dage inden det skete, oplyser Kalle.

Yggdrasil aftalte på et møde, at de ville gøre alt for at smadre huset og de har så fået Ekstra Bladet med på den, uddyber Jesper. Han er ikke et øjeblik i tvivl om, at Ekstra Bladets eneste kilde har været Pelle Buhl.

Artiklernes beskrivelser af til-

standene i huset ligner bemærkelsesværdigt Yggdrasil og Buhls til forveksling.

Blåstemplet af Pressenævnet

Der hvor Ekstra Bladet går galt, er når de ikke vælger at kaste lys over sagen, men i stedet vælger at gøre de okkulte gruppers løgne til deres egne, vurderer Kalle:

Det er en usmækelig form for journalistik de har præsteret. Kalle og Jesper fortæller, at Ekstra Bladet aldrig gjorde noget forsøg på at kontakte Regnbuen.

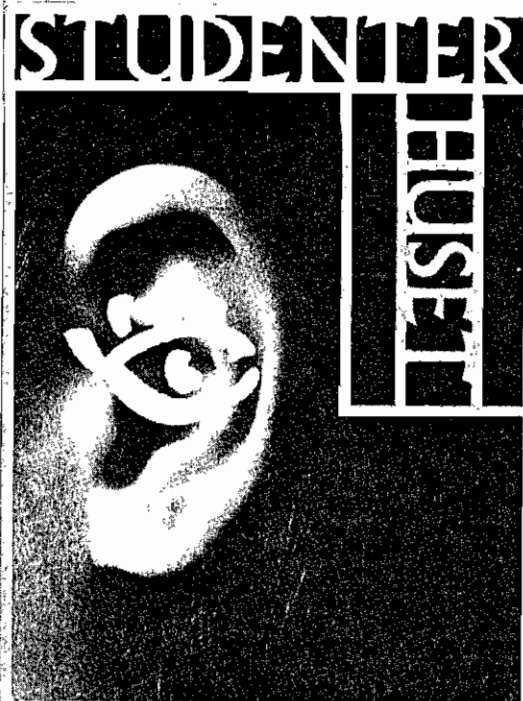
Gruppen indklagede avisen til Pressenævnet for brud på god presseetik. Pressenævnets egne regler siger blandt andet, at kritik bør udvises overfor kilder, når deres udsagn kan være farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt. Men Pressenævnet fandt »ikke grundlag for at kritisere Ekstra Bladet i denne sag.«

Nævnet besluttede sig for afvisningen efter opfordring fra Ekstra Bladets ansvarshavende redaktør Bent Falbert. »Klageskrivelsen påviser ikke et eneste tilfælde af fejlagtige faktuelle oplysninger i Ekstra Bladet«, skrev Falbert til nævnet.

ARBEJDER AVISEN

20. okt 1994

3 1/2 sider

ring Studenterhuset

Foreningen "Studenterhuset ved Københavns Universitet"
 c/o Studenterrådet v/ KU
 Nystalgade 16, 2
 1172 Kbh. K
 Tlf. 35 32 38 42

PRESSEMEDDELELSE

Foreningen Studenterhusets bestyrelse finder det beklageligt, at Københavns Universitet har lukket Studenterhuset.

Foreningen Studenterhuset har altid efterlevet foreningens vedtægter, herunder også foreningens fællesparagraf.

Studenterhuset har altid arbejdet ramme om en mangfoldighed af værdier, kulturelle og sociale aktiviteter og det skete ændrer sig ikke. Studenterhuset har altid haft berettigelse til at være åbent for alle studerende på Københavns Universitet.

Studenterhuset har aldrig været nogen form for terroraktioner eller andre aktiviteter, som har været til skade for universitetet.

Alle grupper og arrangementer bliver behandlet på lige fod ud fra en demokratisk og åben styringsform, uden nogen form for diskriminering af forskellige politiske opfattelser.

Desuden finder vi det beklageligt, at Pelle Buhl slagvåben i Studenterhuset og vi tager problemet meget alvorligt.

Vi opfatter husets lukning som en overreaktion fra Københavns Universitet og håber, at der vil blive taget ud fra en mere demokratisk og åben styringsform.

– Pressenævnet burde have udtalt, at det var under lavmålet. Men de var ikke interesseret i at opfylde de regler de selv skriver, konstaterer en skuffet Jesper Lund.

Sorte skygger i kulissen

Ekstra Bladets artikler havde ingen indflydelse på virkeligheden. Det mener Anders Peter Mathiasen, den ene af Ekstra Bladets to journalister på sagen:

»Det er jo ikke mig, der har lukket huset. Det er ikke mig, der har ekskluderet nogen« har han udtalt i et interview til Regnbuen.

– Men Lars-Erik Allins argument for at få rektor Ove Nathan og universitetets ledelse til at lukke huset, var artiklerne: »I kan jo selv læse Ekstra Bladet!« fortæller Jesper fra Regnbuen.

– Og sikkerhedspolitiet brugte det overfor os i forhørene: »Når det står i Ekstra Bladet må det jo være sandt«, tilføjer Kalle.

Universitetets juridiske fuldmægtig Lars-Erik Allin har aktivt hjulpet Ekstra Bladet og politiet. Han har ligefrem sagt, at han skulle have arbejdet for PET.

Då han stod åbent frem med sit

kendskab til den ulovlige aflytning af Folketingets ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, gav det problemer. I forbindelse med opklar-

gen af denne sag PET gennemførte en omfattende afhøring af Allin. Når man læser den offentliggjorte rapport om Gammeltoft-Hansen-

aflytningen, kan man se store besynderlige hvide huller i teksten: Hullerne kommer bemærkelsesværdigt nok, når Allins anak-

kesagelighed kommer ind på sagen om Studenterhuset. Her er der tilsyneladende udtalelser, PET ikke ønsker offentliggjort. Belejligt nok gik Allin hen og fik lægeerklæring på, at han var psykisk syg, hvilket hindrede yderligere afhøringer.

Allin udleverede i forbindelse med Ekstra Bladets og politiets undersøgelser omkring Studenterhuset lister over medlemmerne af husets brugergrupper. Københavns Universitet har netop nødtvungent måtte indrømme overfor Regnbuen, at Allin udleverede mere end registerlovgivningen tillader. Allins deltagelse i skydeforeninger og loger med træde til højreekstremerne er også noget han åbent erkender.

Kalle og Jesper har også indtryk af, at Pelle Buhl fra Yggdrasil har trådt til de lyssky højreekstremerne. Og de kan ikke udelukke, at PET i forbindelse med Gammeltoft-Hansen sagen har lukket skodderne til et spil bag kulissen, som Studenterhuset måske åbnede på klem. Men sprækkerne er så effektivt lukket til, at der kun kan gisnes. De beviselige kendsgerninger taler midlertid også for sig selv:

De hagekors-begejstrede okkultister omkring Pelle Buhl og Yggdrasil fik med Ekstra Bladets, politiets og Allins hjælp gennemført en politisk udrensning af Studenterhuset. Grupper, som aktivt bekæmper racisme og fascisme, blev fjernet fra et samlingssted for tusinder af studerende. Huset ekskluderede dem og tør ikke åbne op igen.

– Studenterhuset er nu blevet totalt politisk, konstaterer Jesper Lund i Regnbuens nye trange rammer på Nørrebro:

– Det er formuleret som strategi på husets sidste generalforsamling, at huset må lade være med at være politisk. Universitetet har nu fået det nikkedukkerens hus, som de gerne ville have.

Jeg fortæller hvad jeg ved

Politiets Efterretningstjeneste samarbejdede med Mossad om aflytning af professor Hans Gammeltoft-Hansen hævder tidligere Mossad-agent

af Anders-Peter Mathiasen, Ottawa

Han er en rig mand med tennishane og svømmepøl i sin have. Han er også en vægtsom herre med voldgrave, mure og elektronisk overvågning om sit hjem i Canadas hovedstad.

Han påstår, at han kender svaret på, hvem der for otte år siden aflyttede den danske ombudsmand i København. Og han er fordømt til døden af ledende personligheder i Israel, der med rene ord opfordrer jødiske patrioter til at udrydde ham dens overflade.

44-årige Victor Ostrovsky er enten en nybrødt Münchenhaus med fantastisk fortællinger, en nyrig mangelmillionær - eller en sandhedssøgende flyvagent fra den israelske efterretningstjeneste, Mossad.

Eller måske noget midt i mellem.

I on ny bog fortæller han, at avarere på, hvem der slog blidkongen Robert Maxwell ihjel, myrdede Sleevig-Holsteds ministerpræsident Uwe Barchel samt placerede mikrofoner i telefonen hos Danmarks senarombudsmand, alle skal findes i Israels stærke by Tel Aviv. I hovedkvarteret for en af verdens mest effektive efterretningstjenester, Mossad.

- Historien om aflytningen af jeres professor Gammeltoft-Hansen er en af de mindste og mest ukontroversielle, jeg kender. Den begynder i 1984, hvor vi i Mossad bad om at få hans kontor på Københavns Universitet aflyttet. Grunden var, at vi holdt øje med de mange palæstinske flygtninge i Danmark, fortæller Victor Ostrovsky til Politiken.

- Aflytningen blev besluttet i Israel, men udført af folk fra den danske efterretningstjeneste, PET. De har altid gjort, hvad Mossad beder dem om og har derfor

egenavnet 'Lille Prut'.

- I starten af 1986 fik vi mistanke om, at professoren selv havde mistanke om, at der var noget galt og den 16. februar det år bad vi vores venner i PET om at udvide aflytningen til også at omfatte Gammeltoft-Hansens hjem. Efter tre dage kom der besked om, at mikrofonerne var blevet installeret af folk fra PET, siger Ostrovsky.

Uvurderlig reklame

Den 44-årige tidligere agents første værk 'By way of deception' ('Ved hjælp af Bedrag'), blev en international bestseller, der for første gang gav offentligheden et vist indblik i den professionelle israelske efterretningstjeneste og dens arbejdsmetoder.

Bogen solgte over en million eksemplarer og fik uvurderlig reklame, da Israel prøvede at få den forbudt i Canada og USA.

Den fejl begår Israel ikke over for efterfølgeren, 'Mossad: The other way of deception', som er en endnu mere fantastisk beretning, hvor blandt andet oplysningerne om aflytningen på Københavns Universitet indgår.

Den israelske reaktion begrænser sig nu til, at Ostrovsky er en tosse, som man ikke kan beskæftige sig med.

Rænkespil på højt plan

Sidste efterår blev Victor Ostrovsky ringet op af den danske journalist Jacob Juhl, Ekstra Bladet, der spurgte om han kendte til den påståede aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen.

- Hvorfor sagde du nej til det spørgsmål?

- Jeg huskede navnet forkert. I følge mine egne noter fra 1988, havde jeg skrevet navnet som professor Gammelarf, der betyder 'professor Flyvende Kamel' på hebraisk. Men bagefter blev jeg klar over, at det var en af de søger, som jeg selv

havde været med til at behandle i det halve år, hvor jeg sad i Mossads danske kontor.

- Det var også en af de søger, som jeg sammen med en overordnet leder i Mossad var med til at afskære fra marts 1986 og frem.

Victor Ostrovsky fortæller, at han deltog i et udspørgsmål sammen med den højt-placerede Mossad-chef han kalder 'Ephraim'.

'Ephraim' og han fik i fællesskab kompromitteret en række af Mossads ledere, hvilket medførte en regulær udrensning af højreorienterede høgeagtige chefer, der ønskede konflikt, oprustning og ustabile arabiske naboer. Af Mossad-folk der på egne vegne førte en desperat udenrigspolitik på tværs af den israelske regering. Denne politik udspandt sig i en række venligtsindede lande som Danmark, Norge, England, USA, Ægypten, Holland og Belgien.

Det var som led i dette mod-arbejde, at Victor Ostrovsky blev en af de kilder, der i 1991 hjalp norske journalister med at afsløre, hvordan norak politi brugte Mossad-agenter til at afhøre palæstinske flygtninge. Skandalen kostede hoveder og medførte udvisninger af en række israelere fra Norge.

Aflytninger i Danmark

Victor Ostrovsky sad i Mossads såkaldte kontor for Danmark i et halvt år.

- Jeg kan berolige med at sige, at Mossads interesser i Skandinavien ikke var nær så omfattende, som i mange andre lande. Det drejede sig mest om at holde øje med eventuelle terrorister i det voksende palæstinske miljø.

- Vi samarbejdede med PET, og de meddelte i 1982, at de kunne håndtere op til 60 forskellige lyttestationer for os. En station kunne

bestå af en gemt mikrofon der sendte lyden til en båndoptager et stykke væk.

- I det halve år jeg sad på Danmarks-kontoret, bad vi 20-25 gange PET om at aflytte bestemte personer. Her imellem professor Gammeltoft-Hansen, hvilket vist klart var imod dansk lov.

I følge Ostrovsky blev den historie én af de første, som Mossad-chefen 'Ephraim' afslørede og bad ham melde videre til det pågældende lades myndigheder.

- Det skete lige efter, at jeg var rejst fra Israel i marts 1986 og sad med ham på et hotel i London. Ephraim sagde, at jeg skulle kontakte en officer i det danske flyvevåben, som han personligt kendte og fortælle ham om aflytningen. Jeg skulle hverken oplyse hans eller mit navn, men præsentere mig som en ven. Dankøren var der ikke, men jeg gav beskeden til hans sekretær.

- En officiel undersøgelse har netop siddet fast, at den aflytning ikke fandt sted, og at manden der fortalte om den, er sindssyg.

- Jeg giver ikke en pind for den slags officielle undersøgelser. De vil altid munde ud i, at folk, der afslører den slags hemmeligheder, er sindssyge. Jeg har selv prøvet det flere gange. Blandt andet blev jeg afhørt af en regeringskommission fra Sri Lanka, fordi jeg i min første bog havde beskrevet, hvordan Israel solgte våben til de tamilske tigre.

- Det konkluderede man var løgn. Men bare en uge efter anholdt politiet i Australien seks tamiler, der smuglede israelske våben til Sri Lanka.

- Jeg fortæller, hvad jeg selv ved, eller hvad jeg har fået fortalt. Og jeg er klar til at gå i løgnetektor og bevise, at det jeg siger om aflytningen af professor Gammeltoft-Hansen er

sandt, siger Victor Ostrovsky.

Man kunne få mistanke om at du siger sådanne interessante ting for at sælge flere bøger.

- Det handler ikke om penge. De interesserer mig ikke. Jeg vil på stedet give dagbladet Politiken ret til at trykke alt, hvad I vil fra min nye bog, uden at I skal betale. Ja, bledet må udgive den i Danmark, uden at det skal koste en øre, bortset fra at overskuddet skal gå til flygtninge.

Victor Ostrovsky frygter ikke for sit liv:

- Jeg frygter i hvert fald ikke noget fra Mossad, hvor jeg stadig har venner. Men jeg kan godt blive bange for hvad jødiske fundamentalister kan finde på.

Politiken har fra anden side fået bekræftet, at Victor Ostrovsky faktisk er blevet brugt i en intern magtkamp i Mossad.

POLITIK EN

Victor Ostrovsky arbejdede i 1980'erne på Mossads kontor i København: - PET, som vi kaldte 'Lille Prut', sagde de kunne håndtere 60 aflysninger ad gangen for os. Foto: Polfoto

'Ævl i enhver henseende'

Den tidligere Mossad-agent Victor Ostrovsky navngiver to medarbejdere hos Politiets Efterretningstjeneste (PET), der skulle have hjulpet Mossad med at installere aflytningsudstyr hos ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen i 1986.

Navnene er Schmidt og Dalsgaard. Politimesteren i Vordingborg, Niels Schmidt, arbejdede i starten af 1980'erne for PET.

- Ostrovskys historie er ævl i enhver henseende og noget ukvalificeret nonsens, som det ikke er værd at beskæftige sig med.

Jeg har i hvert fald ikke anbragt nogen mikrofoner og jeg tror heller ikke at Ejnar Dalsgaard, har haft med sagen at gøre. I hvert fald havde vi begge forladt PET i 1983 og kan derfor ikke have haft med sagen at gøre.

'God og inspirerende'

Victor Ostrovsky er en god, men upålidelig kilde. Denne modsætningsfyldte karakteristisk kommer fra Harald Stanghelle, nyhedsredaktør på det norske dagblad 'Aftenposten', efter at han har læst den fiv. Mossad-agents bog, der udkom i Norge sidste mandag.

Den norske redaktør har den særlige oplevelse, at han selv optræder i Ostrovskys værk og bliver præsenteret som en af Israels mest gode samarbejdspartnere i Norge.

Det er den norske journalist enig i. Alligevel kan han ikke genkende den måde, hvor Ostrovsky beskriver deres fælles oplevelser med at afsløre det ulovlige samarbejde mellem Mossad og norsk politi, der var rettet mod palæstinensiske asylansøgere:

- Han var en god og inspirerende kilde. Selvom han gav udtryk for, at han ikke kendte til norske forhold, kendte han dog så meget til Mossads måde at arbejde på, at det gav mig en meget nyttig inspiration til mit arbejde, siger Harald Stanghelle.

- Han har hjulpet mig. Men det giver mig et problem, at jeg ikke kan genkende det, når han skriver om de ting, hvor jeg selv har været indblandet.

- Når de få ting, som jeg er i stand til at kontrollere, er så unøjagtige - for ikke at sige helt vilde - hvordan er det så med alt det, som vi ikke har mulighed for at tjekke?

'Det bør koste ham livet'

Den tidligere chef for Israels officielle fjernsyn, Josef Lapid, har åbenlyst opfordret til, at Victor Ostrovsky skal slås ihjel.

- Jeg mener ikke, at han skal have lov at overleve og tjene penge på sit forræderi mod staten Israel, siger Lapid til Politiken.

- Det vil være for omkostningsfyldt, at sende Mossad til Ottawa og dræbe ham i hans skjul, for det vil slå skår i forholdet mellem Israel og Canada. Men til gengæld vil jeg opfordre enhver rettsvækkende israeler til at tage sagen i egen hånd. Eller vi bør kidnappe Ostrovsky og bringe ham tilbage, som vi i sin tid gjorde med Adolf Eichmann og atomfysikeren Vanunu.

Josef Lapid mener samtidig, at Ostrovsky er en løgner:

- Halvfems procent af det han skriver er løgn, men ti procent er desværre rigtigt. Og det er de ti procent, der miskrediterer Israel over for omverdenen og vores allierede. Dette bør koste ham livet for forræderi.